

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο XII

Reims, Γαλλία ~ Château de Blasi ~ Ιούνιος, 1348

~Ένα αργά απόγευμα του Ιουνίου αγκάλιασε την αρχή ενός ζωγραφισμένου ηλιοβασιλέματος καθώς οι καυτές αποχρώσεις των χρωμάτων στρώνονταν σε έναν ετοιμοθάνατο ουρανό. Ο Μπλάσι στεκόταν με το πρόσωπό του πιεσμένο σταθερά σε ένα τζάμι καθώς κοίταζε έξω από το παράθυρο του υπνοδωματίου του Άλσαε στον επάνω όροφο, η αναπνοή του συμπυκνωνόταν πάνω του δημιουργώντας ένα αδιαφανές φωτισμένο κοντά στην πλούσια γενειάδα του. Στην επίμονη καλοκαιρινή ζέστη που παρέμενε στο δωμάτιο, μια σταγόνα ιδρώτα χαρακτήριζε τον κρόταφό του. Ακόμα και με τις παραμορφωτικές ουλές από την αποχρωματισμένη και λασπωμένη σάρκα που διατρέχουν τα πόδια του, στεκόταν μόνος του και σε άριστη κατά τα άλλα υγεία. Ένα ξύλινο τραπέζι βρισκόταν δίπλα του, υποστηρίζοντας ένα σκονισμένο βάζο με χάρτινα λουλούδια που η Ρενέ είχε δώσει στον Άλσαε λίγες μέρες πριν από την τελική του εμπλοκή στο Κρεσί. Τα κουρελιασμένα πέταλα λουλουδιών ήταν απόδειξη για τους πεινασμένους σκόρους από τότε που ξεράθηκε σε μια γεμάτη σειρά στη βάση του περβάζιου του παραθύρου.

«Είναι σαν μια σειρά από μυρμήγκια. Ποιος θα τα θάψει όλα;» μουρμούρισε ο Μπλάζι. Τα γυάλινα μάτια του καρφώθηκαν στο βάθος. Στον κεντρικό δρόμο που σηματοδοτούσε την αρχή του κτήματος Μπλάζι, μια σταθερή σειρά από περαστικούς που είχαν μολυνθεί από την πανώλη παρατάσσονταν στο δρομάκι. Από το ψηλό και μακρινό σημείο θέασης του Μπλάζι, τους έβλεπε σαν μια ατελείωτη σειρά από φαντασματικά έντομα, σταθερά

παρασύρονται έξω από την πόλη πριν εξαφανιστούν στην εξοχή. Νέοι και γέροι, πλούσιοι και φτωχοί, άνδρες, γυναίκες και παιδιά—όλοι μαζί και προς τα έξω κινούμενοι σαν τα τελευταία βήματα μιας ολόκληρης πόλης, που έκτοτε καταδικάστηκε στην αγχόνη. Στη μαζική έξοδο, οι περισσότεροι από αυτούς περπατούσαν με τα πόδια, κουβαλώντας ό,τι λίγο μπορούσαν. Άλλοι, που μόλις και μετά βίας μπορούσαν να σηκώσουν τον εαυτό τους, παραπατούσαν σαν τον περπατημένο θάνατο. Περιστασιακά, υπερφορτωμένα κάρα που σέρνονταν από άλογα διέσχιζαν το κέντρο της βόρειας φάλαγγας, με τους τροχούς τους να περνούν μόλις και μετά βίας από τα νεκρά πτώματα που ήταν διάσπαρτα στην άκρη του δρόμου. Ο Μπλάζι σκούπισε την ομίχλη από το τζάμι. «Πού υπάρχει αρκετή ευλογημένη γη για να χωρέσει μια ολόκληρη πόλη—ή έστω και αμέτρητες πόλεις; Αυτή είναι ανυπολόγιστη τρέλα· αυτή η πανούκλα είναι.»

Η Άλσα τον φώναξε πάνω από τον ώμο του και ο Μπλάζι άκουσε μια αυξανόμενη ένταση στη φωνή της. «Αν πλησιάσουν, μην τους αφήσεις να περάσουν, Φρανσουά. Δεν μπορούμε να τους βοηθήσουμε. Πες μου ότι **δεν πρέπει!**

«Ασφάλισα τις πόρτες και τα παράθυρα», απάντησε ξεκάθαρα ο Μπλάσι, κρατώντας το πρόσωπό του πιεσμένο στο τζάμι. «Είμαστε όσο το δυνατόν πιο ασφαλείς».

Πέρασε μια στιγμή πριν ο Άλσα τον επιπλήξει: «Σε παρακάλεσα να φύγεις από το κάστρο! Είμαστε σε σοβαρό κίνδυνο. Για τη ζωή μου, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί σου επέτρεψα να με πείσεις για το αντίθετο. Κάτι τρομερό θα συμβεί. Μόνο κακό οιωνό, νιώθω!

Ο Μπλάσι αρνήθηκε να απαντήσει. Αντίθετα, μελέτησε τον κυκλοφοριακά συμφορημένο δρόμο.

«Έχουμε ακόμα χρόνο, Φρανσουά! Άκουσέ με—πίσω από τους στάβλους υπάρχει ένα κατάφυτο μονοπάτι μέσα στο δάσος. Ο Ρενέ συχνά έσυρε το κάρο του μέσα από αυτό. Μπορούμε να φορτώσουμε το κάρο και να ρυμουλκήσουμε το άλογό σου—»

Η Μπλάζι την έκοψε απότομα. «Είναι πολύ αργά, Άλσαε.»

«Δεν είναι έτσι! Και αν ο Μάικλ πεθάνει εξαιτίας της πεισματικότητάς σου—μπορείς να ανεχτείς τέτοια έναν σταυρό; Μπορείτε, Ζαν-Φρανσουά Μπλάσι;

«Είναι ασφαλής», δήλωσε ο Μπλάσι. «Και εσύ είσαι ασφαλής. Με την πίστη μας, θα είμαστε καλά».

Η Άλσα αναστέναξε και γκρίνιαξε: «Μόνο αν το επιτρέψει ο Κύριος· και ελπίζω ότι θα το κάνει».

Ο Μπλάσι έγνεψε καταφατικά. «Θα το κάνει».

«Επιπλέον, Φρανσουά, δεν θέλω να πεις κρυφά στον Μάικλ ότι θα καβαλήσει αυτό το άτακτο άλογο. Έπρεπε να είχες κρατήσει το άλλο, όπως επέμενα.»

Ο Μπλάσι έσμιξε το μέτωπό του και χαμήλωσε τους ώμους του. «Πρέπει να το ξανασκεφτούμε αυτό;»

«Πρέπει!» αναφώνησε. «Πρέπει, αν πρόκειται να κρατάς τόσα μυστικά. Δεν με θυμάσαι να είμαι η πρόθυμη σύζυγος του αδελφού σου και η στοργική μητέρα του ανιψιού σου; Δεν σου άνοιξα πάντα το ταπεινό μας σπίτι; Δεν σε φρόντισα πάντα σε ώρα ανάγκης; Δεν είμαι ο Άγγλος, Φρανσουά, και δεν σκότωσα εγώ τα αδέρφια σου!

Ο Μπλάσι γύρισε απότομα. Τα μάτια του ήταν κόκκινα και πρησμένα. «Γιατί με πονάς τόσο πολύ; Τι κάνεις;»

ευχή από μένα, αλλιώς;

«Θέλω την αλήθεια!» αναφώνησε η Άλσαε. «Σε παρακαλώ.»

«Α.» Ο Μπλάσι έσκυψε το κεφάλι του και γέλασε πλατιά. «Μόνο η αλήθεια;»

«Ναι· θα ήθελα να ακούσω τον Ζαν-Φρανσουά να μου λέει όλη την αλήθεια που μου έχει κρύψει ο Καρδινάλιος Μπλασί. Μπορεί να μου ικανοποιήσει αυτό το ένα ταπεινό μου αίτημα;»

Ο Μπλάσι έψαξε το δωμάτιο καθώς σκεφτόταν το απλό αλλά φαινομενικά αδύνατο αίτημά της, ωστόσο κανένα εξάρτημα σε ένα μόνο υπνοδωμάτιο δεν μπορούσε να τραβήξει το βλέμμα του αρκετά ώστε να την απορρίψει.

ένα ανυπόμονο βλέμμα. Δάγκωσε το χείλος του, χαμήλωσε τους ώμους του και αναστέναξε βαριά. «Αν επιμένεις, τότε θα τα πω όλα». Της γύρισε την πλάτη και κοίταξε έξω από το παράθυρο πριν

συνεχίσει. «Και όταν έρθεις να μάθεις την αλήθεια, τότε ελπίζω ότι θα βρεις μια θέση στην καρδιά σου για να με συγχωρέσεις και ίσως να εκτιμήσεις τον αρχικό μου λόγο που δεν ήμουν εντελώς ειλικρινής».

Ο Άλσαε τον νουθέτησε. «Την αλήθεια, Φρανσουά.»

Ο Μπλάσι συμμορφώθηκε. «Πολύ καλά, λοιπόν. Ξεκίνησε στα δωμάτιά μου, στο διαμέρισμά μου στο Château Rouge, στην Αβινιόν, όταν ξύπνησα σε μια πολύ απροσδόκητη επίσκεψη». Έγειρε στο περβάζι του παραθύρου, παρακολουθώντας τη σταθερή πορεία των περαστικών καθώς ομολογούσε τα πάντα - την τυχερή του ευκαιρία να δει το πνεύμα του Ζακ - τη δύσκολη είσοδο στα Απόκρυφα - την ανακάλυψη των Πυλώνων που ήταν κρυμμένες από την Αγία Έδρα - του βασιλιά Φιλίππου και του πάπα Κλήμη, και ένα παπικό σχέδιο που περιελάμβανε ένα δάνειο - του καπετάνιου Μπορν και του ηγουμένου Βόνιγκ, και την επίπονη παραμονή του στο Αββαείο Γκαρντιένς - το τελικό άνοιγμα του Πυλώνα - και, τους τρομερούς τραυματισμούς του και την οριακή διαφυγή του από το Αββαείο με το άλογο του καπετάνιου. Και σε όλη τη διάρκεια της εκφρασμένης ανάμνησης του Μπλάζι, ο Άλσαε δεν τον διέκοψε. Τελικά, ο Μπλάζι γύρισε, λέγοντας: «Ορίστε, τα έχεις όλα. Όλα, Άλσαε».

Ο Άλσαε έδειξε με τρεμάμενο δάχτυλο προς το τραπέζι δίπλα του. «Τα παλιά χαρτιά εκεί πέρα. Αυτές είναι οι σελίδες για τις οποίες μιλάς;»

Ο Μπλάσι απομακρύνθηκε από το τραπέζι και έγνεψε ενοχικά, παραδεχόμενος: «Οι περισσότεροι από αυτούς· «Άλλοι χάθηκαν στον άνεμο». Γύρισε αλλού, στρέφοντας την προσοχή του ξανά στο συνωστισμένο δρόμο. Αναστέναξε. «Δεν έχω άλλα να πω, Άλσαε. Σε παρακαλώ συγχώρεσέ με που δεν το αποκάλυψα μέχρι τώρα». Ο Μπλάσι έσφιξε το σαγόνι του και σφίχτηκε περιμένοντας μια σκληρή επίπληξη, όμως, μόνο μια σιωπή σαν τάφος εγκαταστάθηκε ανάμεσά τους.

Τελικά, ο Άλσαε διέλυσε την παρατεταμένη σιωπή με ανανεωμένη δύναμη. «Δεν ακούω τον Μάικλ! Ίσως είναι έξω — μαζί τους. Φρανσουά!»

«Μην ανησυχείς· ξεκουράζεται», την καθησύχασε ο Μπλάζι, «όσο ασφαλής μπορεί να είναι». Συνεχίζοντας να κοιτάζει μέσα από το παράθυρο, έστρεψε ελαφρώς το βλέμμα του και κοίταξε μια αρχαία λεύκα, με τα σε μεγάλο βαθμό απλωμένα κλαδιά της.

«Υπέροχα», απάντησε, με φωνή πιο χαλαρή και ίσως με μια νότα χιούμορ. «Φρανσουά, ήταν σαν ένα μικρό ξωτικό όλη μέρα—με κούρασε μέχρι το κόκκαλο. Τόσο πολύ πνεύμα μέσα του—όπως ακριβώς ο πατέρας του. Μια μέρα θα κερδίσει την καρδιά κάποιας τυχερής κυρίας σαν εμένα. Και αλίμονο στη γυναίκα που θα λιποθυμήσει από τη γοητεία του.

Ο Μπλάζι πνίγηκε· ένα νέο δάκρυ κύλησε άλλο ένα στο μάγουλό του και εξαφανίστηκε στα γένια του. «Είμαστε ασφαλείς», απάντησε, κοιτάζοντας κάτω από τη λεύκα ένα μικρό ξύλινο σημάδι με ένα σωρό χώμα μπροστά του. Είχε θάψει το αγόρι μόλις την προηγούμενη μέρα.

Η Άλσαε εξομολογήθηκε: «Έχω κάτι να μοιραστώ μαζί σου και θα είμαι κι εγώ ειλικρινής. Ενώ εσύ κοιμόσουν, πήγα στο φούρνο για φρέσκο ψωμί. Καλύτερα να πεινάς· το πιάτο σου ξεχειλίζει. Και ίσως να χαρείς αν μάθεις ότι ο αδερφός σου θα έρθει μαζί μας για δείπνο». Χαμογέλασε. «Και αυτή τη φορά, έδωσε τον λόγο του ότι θα φτάσει πριν από τη δύση του ηλίου. Ω, άκου! Έρχεται κιόλας τώρα. Ρενέ!» Η Άλσαε αναστέναξε βαθιά

«Πρέπει να ξεκουραστείς. Θα φέρω φαγητό, νερό και φρέσκα σεντόνια», απάντησε ο Μπλάσι καθώς κύλησε μακριά από το παράθυρο, τα μάτια του έπεσαν πάνω στην Άλσαε καθώς ήταν σωριασμένη στο πλάι του κρεβατιού της, μούσκεμα στον ιδρώτα. Το λεπτό, ανασηκωμένο χέρι της εκτεινόταν δίπλα στο στρώμα της, αιωρούμενο στον αέρα, σαν να άπλωνε το χέρι του για κάτι ή κάποιον αόρατο. Οι άκρες των δακτύλων της ήταν μαύρες. Τα χαμογελαστά της χείλη, σκούρα και ξερά, και το γυάλινο βλέμμα της ήταν καρφωμένο σε κάτι περισσότερο από ίσως μια πτυχή στο ταβάνι.

Την επόμενη μέρα, ο Μπλάζι δούλευε σκληρά κάτω από την παλιά λεύκα, ανάμεσα σε φρέσκους σωρούς χώματος, σκορπίζοντας φτυάρια χώματος πάνω από τον τάφο του Άλσα και καλύπτοντας τον τελευταίο συγγενή του από την κάποτε εξέχουσα γενεαλογία Μπλάζι. Έβαλε το φτυάρι στο έδαφος και χτύπησε το πόδι του πάνω από σπασμένες ρίζες όταν ανακάλυψε ένα υπερφορτωμένο κάρο παρκαρισμένο στην μπροστινή είσοδο του κάστρου. Ο Μπλάζι προστάτευσε τα μάτια του από ένα ηλιόλουστο φως για να εξετάσει καλύτερα τον απρόσκλητο. Με φόντο τους άρρωστους περαστικούς, ο οδηγός παρέμεινε παρκαρισμένος, παρακολουθώντας τον ίσως ως έναν αποκάλυπτο ηδονοβλεψία. Μια λωρίδα υφάσματος τυλιγμένη εντελώς γύρω από το κεφάλι του, εκτός από μια γυμνή περιοχή που προσέφερε απλώς μια σκοτεινή σχισμή όπου διαφορετικά θα υπήρχαν ένα ζευγάρι μάτια. Θα μπορούσε να μοιάζει με μούμια με πλατύ γείσο καπέλο. Ο οδηγός καθόταν στον μεσημεριανό ήλιο με ένα μακρύ παλτό ριγμένο πάνω του. Με την δυσοίωνα εμφάνισή του και το απρόσωπο πρόσωπό του, αν δεν είχε αποκαλυφθεί ανοιχτά στο φως της ημέρας, ο Μπλάζι θα μπορούσε να τον θεωρήσει ως τον ίδιο τον Θάνατο, παρκαρισμένο σε ένα κάρο με πτώματα. Ωστόσο, όταν ο εξωτερικά ιδιόρρυθμος θεατής δεν έδειξε κανένα σημάδι περαιτέρω προόδου, ο Μπλάζι τον απέρριψε και έστρεψε την προσοχή του σε πιο σοβαρά και άμεσα ζητήματα.

Ο Καρδινάλιος έβγαλε ένα φιαλίδιο με παλαιωμένο ξύδι από τη βάση του δέντρου και σκόρπισε το φρεσκοαγιασμένο περιεχόμενό του πάνω από τον τάφο της Άλσα, απαγγέλλοντας αυτά που ο Μιχαήλ είχε αφελώς

θεωρήθηκε ότι είναι: οι άλλες λέξεις. Τελικά, καθώς τα λόγια του ολοκληρώθηκαν, ο Μπλάζι γονάτισε κοντά στο στα πόδια του οικοπέδου της και έκλεισε την προσευχή του με έναν αποχαιρετιστήριο χαιρετισμό: «Πήγαινε με τον Θεό εν Χριστώ, Άλσαε Μπλάσι, στοργική σύζυγος της Ρενέ Μπλάσι, στοργική μητέρα του Μάικλ Μπλάσι. Αμήν». Σημάδεψε τον εαυτό του με το σημείο του σταυρού και υποκλίθηκε με ήσυχο σεβασμό - και αναδρομή. Και στη στιγμή της αδράνειας· στην απουσία του τραγουδιού των πουλιών· στο μονότονο σφύριγμα των καλοκαιρινών γρύλων· στην φαγούρα και την ζαλιστική ζέστη της ημέρας, στην αυγή της απελπισμένης κατάστασής του· και στην ανησυχητική αποκάλυψη ότι οποιαδήποτε εκφρασμένη έκκλησή του για συγχώρεση θα έπεφτε για πάντα σε κωφά και άδεια αυτιά, ο Μπλάζι έκλαψε. Έπεσε στα γόνατά του και έπεσε πάνω στον λόφο, μαζεύοντας χούφτες χώμα σε συμπιεσμένες συστάδες σαν, από κάποιους θεϊκά μέσα, μια πιο σταθερή κατανόηση της στιγμής θα μπορούσε να βοηθήσει να πιέσει την Άλσα να βγει από την ανίατη κατάστασή της. Εκεί, κάτω από τη λεύκα, ανάμεσα σε λερωμένα χέρια και λυγμούς, μια πλημμύρα από κραυγές πότιζε το χώμα. Και εκεί, κάτω από τη λεύκα, ο Μπλάσι λάτρευε τις λιχουδιές των απογοητεύσεών του καθώς διασκέδαζε με ένα συντριπτικό κενό, πνιγμένος σε ένα ζηλότυπο μείγμα οπισθοδρομικής γνώσης και θλίψης.

«Καλή σας μέρα, κύριε!» Το απροσδόκητο τηλεφώνημα ταρακούνησε τον Μπλάζι, γυρίζοντάς τον απότομα πίσω. να σκεφτεί. Πετάχτηκε όρθιος και γύρισε σαν ανυποψίαστος εγκληματίας, σκουπίζοντας τα μάτια του για να ανακαλύψει τον οδηγό που ερχόταν και το κουνιστό καρότσι του. Ο ξένος έβγαλε το καπέλο του, ξετύλιξε το ύφασμα γύρω από το κεφάλι του και έβγαλε το μακρύ παλτό. Αποκαλύφθηκε ως μεσήλικας άνδρας με άτονο πρόσωπο και πυκνή γενειάδα. Οι εμφανείς μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια του υποδήλωναν ότι ήταν ένας κουρασμένος ταξιδιώτης. Πλησιάζοντας αργά, ο οδηγός έγνεψε φιλόξενα. «Σχόλιο;»

Ο Μπλάζι τον διέταξε, σηκώνοντας το χέρι του με το επιμονή, «Συλλάβετε το άλογό σας!» Όρμησε από κάτω από το δέντρο και έκανε ένα πλάγιο βήμα στο ξέφωτο. «Μην έρχεστε άλλο!» Ο αμαξάς σταμάτησε αμέσως και το άλογό του διαμαρτυρήθηκε με αρκετά νεύματα στα σφιχτά ηνία. Ο Μπλάζι έδειξε το κάστρο καθώς του φώναξε: «Ο κύριος αυτού του αρχοντικού διοικεί έναν στρατό! Φύγε αμέσως, αλλιώς θα σε σκοτώσει από το χέρι του!»

«Είμαι πολύ ειλικρινής, Ζαν Λαμπατού » , φώναξε ο ιδιοκτήτης του κάρου, συστηνόμενος. «Είμαι ένας εξέχων έμπορος από τη Μασσαλία. Συγχωρέστε με που ενοχλώ τον ιδιοκτήτη του αρχοντικού. Ωστόσο, θα εκτιμούσα ιδιαίτερα μια ακρόαση μαζί του, αν μου γίνει δεκτή η τιμή.» Σκούπισε το μέτωπό του στο μανίκι του. «Έχετε τον λόγο του κυρίου μου ότι δεν φέρνω καμία κακή πρόθεση - απλώς τις προσευχές μου και μια υπόσχεση καλής πρόθεσης, την οποία θα εκτιμούσε ιδιαίτερα σε αυτές τις δύσκολες μέρες.»

Ο Μπλάζι πλησίασε το κάρο, εξετάζοντάς τον εξονυχιστικά. «Κάνε φανερή την καλή σου πρόθεση».

Ο άντρας έπεσε σε κρίση βήχα, απλώς κουνώντας το κεφάλι του και δείχνοντας με το δάχτυλο τον

στη βάση της λεύκας πριν καταφέρει να απαντήσει βραχνά· «Ετοιμάζετε φρέσκους τάφους».

Κατάπιε με δυσκολία και καθάρισε τον λαιμό του. «Είναι καθαγιασμένο έδαφος, έτσι;»

«Έτσι είναι,» «Επιβεβαίωσε ο Μπλάσι.»

«Ευλογήθηκε σωστά—από ιερέα ;»

«Αυτό είναι αλήθεια,» " επιβεβαίωσε για άλλη μια φορά.

Ο άντρας ρούφηξε τη μύτη του και μελέτησε προσεκτικά το έδαφος, σαν να έψαχνε κάτι συγκεκριμένο για αυτόν. «Και πόσο μέρος αυτού του εδάφους είναι καθαγιασμένο;» Τα μάτια του στάθηκαν ξανά στο δέντρο και το κοίταξε, από τα ψηλότερα κλαδιά του μέχρι τις ρίζες του.

«Αρκετά, τι γυρεύεις;»

«Αν ο αφέντης το επιτρέψει, επιθυμώ να ανταλλάξω μαζί του μια απλή υπηρεσία για όλα μου τα εμπορεύματα.»

Ο Μπλάζι έριξε μια κλεφτή ματιά στην είσοδο του κάστρου. «Δεν μιλάει σε κανέναν, εκτός από εμένα. Πες μου για την πρότασή σου και θα την μεταφέρω αμέσως.»

«Ναι. Το επιθυμώ —αν ο αφέντης είναι πρόθυμος—» Ο άντρας έκανε μια γκριμάτσα και έξυσε το ατημέλητο πρόσωπό του.

γενειάδα, σκεπτόμενος πώς καλύτερα να παρουσιάσει την καλή του πρόθεση. «Παρακαλώ ενημερώστε

τον ότι έφτασε ένας έμπορος με ένα κάρο γεμάτο με εμπορεύματα για να προμηθεύσει ολόκληρο το

κτήμα του για αρκετές σεζόν». Κοίταξε πάνω από τον ώμο του και σάρωσε τα εμπορεύματά του πριν

απαγγείλει την απογραφή του ως οποιοσδήποτε αποτελεσματικός έμπορος, τελειοποιημένος από

πολλά χρόνια επιδέξιων συναλλαγών. «Έχω φρέσκα δημητριακά, αποξηραμένα φρούτα, παστό κρέας

και γλυκά. Έχω λάδι για λύχνο, αρωματικές σκόνες, βάλσαμα, υφάσματα, δέρματα και φάρμακα. Έχω

άφθονο αλάτι και κάθε είδους μπαχαρικά για θεραπεία και ίαση. Έχω σίδερα μαγειρέματος, πορσελάνινα κομμάτια και

«Σερβίρω πιάτα από ασήμι και χρυσό, κατάλληλα για κάθε ευγενή κατοικία. Επίσης, έχω ένα ανεκμετάλλευτο βαρέλι με το καλύτερο

κρασί σε όλη τη Γαλλία». Γύρισε, κοίταξε κατάματα τον Μπλάσι, έγνεψε καταφατικά και έδωσε το χέρι του πάνω από το άλογο και την

άμαξα του, λέγοντας σοβαρά: «Και αυτό το ωραίο άλογο και η στιβαρή άμαξα είναι επίσης μέρος της ανταλλαγής μου, αν ο αφέντης είναι

πρόθυμος. Παρακαλώ ενημερώστε τον - όλα αυτά θα του τα δώσω, αν μου δώσει έστω και ένα απλό...»

αίτηση."

Ακόμα και στην όχι και τόσο ευπαρουσίαστη κατάστασή του, ο έμπορος επέδειξε μια τόσο άψογη εμφάνιση που αποτύπωνε την αυτοσυγκέντρωση ενός εξίσου επιδέξιου Καρδινάλιου.

Ο Μπλάζι εξέτασε τα πόδια, τα δόντια και τα μάτια του αλόγου και διαπίστωσε ότι το θηρίο ήταν ένα

όμορφο νεαρό μυώδες άλογο με άψογο τρίχωμα που φαινόταν να ρίχνει μια κατακόκκινη λάμψη

στο φως του ήλιου. Μισόκλεισε τα μάτια του, με την υποψία να βασιλεύει μέσα του. «Και τι, μήπως

είναι αυτό το απλό αίτημα;»

Ο άντρας μετακινήθηκε στο κάρο του. Καθάρισε τον λαιμό του και είπε: «Με έχει πιάσει η

πανώλη . Ωστόσο, σε αντάλλαγμα για όλα όσα έχω, ζητώ απλώς να μου παραχωρηθεί ένα

κομμάτι ιερού εδάφους για μια σωστή ταφή».

Ο Μπλάζι υποχώρησε μερικά βήματα και ένωσε τα δάχτυλά του μπροστά του, λαμβάνοντας υπόψη το ασυνήθιστο

αίτημα. Έριξε μια ματιά ανάμεσα στους τάφους με τις λεύκες και τον άρρωστο έμπορο πριν επιχειρήσει να απορρίψει την πρόταση του ταλαιπωρημένου ξένου . «Δεν πιστεύω πια— Ο άντρας παρενέβη, «Σας παρακαλώ!» Έδειξε προς το πίσω μέρος του κήπου. «Μπορώ να μείνω έξω από το κάστρο, στο κάρο· εκεί πίσω και κοντά στο δασικό όριο. Δεν χρειάζομαι καμία απολύτως φροντίδα». Ταμπονάρισε ένα πανί στο λαιμό του και συνέχισε την ικεσία του: «Ο χρόνος μου είναι λίγος· ίσως μια μέρα ακόμα και δεν θα είμαι άλλο βάρος. Δεν ζητώ ούτε μια πέτρα για να με σημαδέψουν — μόνο ένα οικόπεδο σε ιερό έδαφος».

Ο Μπλάζι εξέτασε διεξοδικά το κάρο του εμπόρου , το οποίο μετέφερε ένα εντυπωσιακό φορτίο και φαινόταν έντονα τροποποιημένο από το αρχικό του σχέδιο. Πολυάριθμες κάθετες σανίδες στέκονταν ψηλές, δεμένες σε κάθε πλευρά του, όλες με μεταλλικά συνδετικά στοιχεία από τα οποία περνούσε ένα πλέγμα από σχοιινιά ανάμεσά τους, και μέσα από την ψηλή στοίβα από σφιχτά συσκευασμένες προμήθειες στοιβαγμένες μέσα στο κάρο. Αναρωτώμενος πώς οι τροχοί του κάρου ήταν ικανοί να αντέξουν τέτοιο βάρος, παρατήρησε το ασυνήθιστο πλάτος τους. Τα μάτια του Μπλάζι σταμάτησαν στην κορυφή ενός μικροσκοπικού βαρελιού κρασιού που φαινόταν να τον κοιτάζει πίσω από μια δέσμη από σάκους από λινάτσα. Πήρε μια βαθιά ανάσα και κοίταξε πάνω από τον ώμο του, πέρα από το πίσω μέρος του κάστρου, πάνω από ένα πυκνό χωράφι με ζιζάνια, και σε μια πιο μακρινή σειρά από δάση που σηματοδοτούσαν τα πιο σκοτεινά όρια του κτήματος. Γύρισε πίσω στον άντρα και εξέτασε το πρόσωπό του με καλό φως, διαισθανόμενος την προσφορά του εμπόρου ως γνήσια. Άλλωστε, ο θάνατος φαινόταν να έχει διεκδικήσει την αξίωσή του, εντελώς κερωμένος και ώριμος στο αγωνιώδες βλέμμα του άντρα . Ο Μπλάζι γνώριζε τα σημάδια και το στίγμα — μια αδιαμφισβήτητη αύρα μοίρας, θνητότητας και ολιστικής αφάνειας καταράστηκε εξωτερικά την παρουσία του άντρα σαν μια επίμονη μαύρη λάμψη.

Ο Καρδινάλιος του έκανε νόημα να προχωρήσει καθώς επέστρεφε στο παλιό δέντρο. «Μετακίνησε το κάρο σου στη σειρά με τα δάση». Πήρε το φτυάρι του και προχώρησε προς την πίσω είσοδο του κάστρου φωνάζοντας: «Μείνε εκεί μέχρι να επιστρέψω με απάντηση». Ο οδηγός υπάκουσε, διαλύοντας μια θάλασσα από ζιζάνια καθώς οδηγούσε προσεκτικά το κάρο του μέσα από ένα χωράφι με ψηλά καφέ καλάμια που έτριζαν κάτω από τους τροχούς του.

Ο Μπλάζι μπήκε στο κάστρο και μπήκε στο τζάκι και την κουζίνα. Ακούμπησε το φτυάρι στη γωνία πριν κλείσει την πόρτα. Σηκώθηκε και έτριψε τον τραχύ ιδρώτα από το πίσω μέρος του λαιμού του, αγνοώντας την επίμονη δυσοσμία του εμετού και της χολής που τον τύλιγε καθώς Σκεφτόταν τι να κάνει με τον νέο του καλεσμένο στην επιθανάτια κλίνη—κάποιον που είχε αρκετό φορτίο για να του παρέχει άφθονα αποθέματα για τους επόμενους χειμερινούς μήνες. Ο Μπλάζι γνώριζε ότι, με την επιδημία να κατατρώει τώρα την κοντινή πόλη Ρενς, ο άντρας μετέφερε στο κάρο του ίσως περισσότερες προμήθειες από αυτές που υπήρχαν σε όλα τα καταστήματα της πόλης. Ωστόσο, ακόμη και με έντονη προσοχή στη λογική· και με όλα όσα είχε υποσχεθεί ο έμπορος

το βαρέλι κρασιού βρισκόταν πάνω απ' όλα στο μυαλό του ως ένα δελεαστικό ελιξίριο, το οποίο ο Μπλάζι ένιωθε ότι ήταν ένα βασικό συστατικό της προσωρινής του ύπαρξης, αν επρόκειτο να πνίξει τις βασανιστικές αναμνήσεις του Μιχαήλ και Άλσα. Περισσότερο από το φαγητό ή την ίδια τη ζωή, το κρασί ήταν αρκετό για να καταπραΰνει τις ενοχές του — για να κατευνάσει τη συνείδησή του, έστω και για μια σύντομη περίοδο.

Στέναξε, κλωτσώντας μέσα από τα σκόρπια σκουπίδια καθώς πλησίαζε ένα λερωμένο παράθυρο. Κούνησε το χέρι του μέσα από ένα σμήνος από μπλε και πράσινες μύγες, κοίταξε μέσα από το βιτρό με τη βρωμιά και κοίταξε πάνω από το καλυμμένο με μίσχους χωράφι για να δει το πάνω μέρος του φορτίου του εμπόρου, που τώρα βρισκόταν κοντά στην πίσω γραμμή του ξύλου. Μια φιγούρα κινήθηκε και ο Μπλάζι ανακάλυψε τον άντρα που τώρα στεκόταν ψηλά στο κάρο του και κοιτούσε τριγύρω, προφανώς επιθεωρώντας τα κατάφυτα εδάφη. Ο Μπλάζι χαμογέλασε πονηρά πριν απευθυνθεί στον έμπορο ψιθυριστά και με μια διανοητική στάση: «Ω, ετοιμοθάνατε, δεν μπορείς να νιώσεις την παντοδυναμία του;» «Σε κάθε ανάσα που παίρνεις; Είναι παντού—μια μόλυνση από αυξανόμενη σήψη σε κάθε κίνηση που κάνουμε. Ο θάνατος είναι αθάνατος—η ουσία της ζωής που θα μας ξεπεράσει όλους». Χαμογέλασε σαν μεθυσμένος και απομακρύνθηκε παραπατώντας από το παράθυρο.

Ο Μπλάσι κοίταξε το ακατάστατο πάτωμα καθώς το χαμόγελό του εξαφανίστηκε κάτω από τη σταδιακή σκλήρυνση του προσώπου του. Το μέτωπό του έπεσε με ένα σφίξιμο του σαγονιού του, το ένα καλό του μάτι έκαιγε μια τρύπα στις πλάκες. Μόνο τότε συνειδητοποίησε την ταγγή μυρωδιά που διαπερνούσε τον χώρο γύρω του. Και μόνο τότε αναγνώρισε τη γραφική έκθεση και την παρουσίαση νεκρής φύσης που κεντρίζανε το δωμάτιο - αυτή ενός μεγάλου ακατέργαστου τραπεζιού και των γραφικών του περιεχομένων. Το τραπέζι εμφανιζόταν σαν ένα πολυχρησιμοποιημένο θυσιαστήριο, με σωρούς από λερωμένα λινά να χύνονται στην κορυφή και τα πλαϊνά του. Λεκέδες αίματος και άλλες σωματικές εκκρίσεις σκλήρυναν το ύφασμα σε άκαμπτα στρώματα ακανόνιστου σχήματος. Ανάμεσά τους, μια ξύλινη λεκάνη με κρούστα βρισκόταν ως απόδειξη των ένθερμων προσπαθειών του να κάνει μπάνιο και να ξεπλύνει τους πυρετούς. Μύγες έπαιζαν στο χείλος του και ο Μπλάσι σούφρωσε τα χείλη του, κοιτάζοντας το άξεστο θέαμα.

«Όχι!» αναφώνησε, ψάχνοντας στα σκουπίδια. «Ποτέ δεν θα—»

Ο Μπλάσι άρπαξε την άκρη του τραπεζιού και σηκώθηκε, αναποδογυρίζοντάς το στο πλάι καθώς το μπολ χτυπούσε με κρότο στο πάτωμα. Σύννεφα από μύγες σηκώθηκαν και το δωμάτιο βούτηξε σε ένα σταθερό βουητό. «Ποτέ!» Πήδηξε προς τα πίσω, ψάχνοντας μανιωδώς τους τοίχους και το ταβάνι του δωματίου σαν να έψαχνε κάτι συγκεκριμένο. Ο Μπλάσι άνοιξε διάπλατα τα χέρια του και έκανε κύκλους, γελώντας και ουρλιάζοντας σε ολόκληρο τον περίβολο: «Κοιτάξτε με! Είμαι ακόμα εδώ! Δεν έχετε κάνει τίποτα! Δεν μπορείτε να με αγγίξετε! Με φοβάστε! Δεν θα—»

Ο Μπλάσι χαστούκισε τις μύγες, κουνώντας τα χέρια του γύρω από το κεφάλι του, και έχασε τα πατήματά του στα σκουπίδια. Χτύπησε το κεφάλι του στο πάτωμα με τόση δύναμη που έκανε το μυαλό του να τρέμει. Και έμεινε ακίνητος σαν νεκρός, με την ανάμνηση της φωνής του Μιχαήλ να στοιχειώνει την ύπαρξή του: «Είμαι

«Θα γίνω άγγελος και θα έχω φτερά— και θα πετάω— πολύ, πολύ γρήγορα— για να μην μπορεί να με πιάσει ο Διάβολος!» Ο Μπλάσι γκρίνιαξε και άνοιξε τα μάτια του για να ανακαλύψει το χέρι του δίπλα στο πρόσωπό του, μια μύγα σκαρφαλωμένη πάνω σε μια γδαρμένη άρθρωση. Για μια στιγμή, ξάπλωσε στις πλάκες και παρακολούθησε το έντομο να τρίβει τα πόδια του μεταξύ τους, με τα υπερμεγέθη κατακόκκινα μάτια του να τον κοιτάζουν. Έπειτα πέταξε και έκανε κύκλους μπροστά στο πρόσωπό του καθώς η φωνή του Μάικλ συνέχιζε στο μυαλό του: «Σαν «Αυτό, θείε Φρανσουά! Σαν τον άνεμο; Βλέπεις πόσο γρήγορα είμαι;» Η μύγα άναψε για λίγο το πρόσωπο του Μπλάζι, εξετάζοντας το ίχνος ενός νέου δακρύου που έσταζε από την άκρη της μύτης του.

Κάτω από ένα βόμβο μυγών, ξαπλωμένος στην ερημιά της κάποτε πολυπόθητης και ξεχωριστής περιουσίας Blasi, ο Καρδινάλιος αποσύρθηκε στα βάθη του μυαλού του, σε μια περιοχή εντελώς αποκομμένη από τον χρόνο και τον χώρο - σε ένα μέρος όπου η μελαγχολία, η απέχθεια και η σύγχυση μπορούσαν να αναμειχθούν με παραμορφωμένες αναμνήσεις και ανησυχητικά όνειρα για να εκδηλώσουν μια εξωτερικά τερατώδη και αφύσικα συγχωνευμένη κατάσταση αρρωστημένης εφησυχασμού, γκροτέσκου κυνισμού και αφύσικων συνθέσεων παράλογα ασύμβατων αναμνήσεων και στοχασμών, που γεννήθηκαν και σφυρηλατήθηκαν από κάποια ήρεμη μαύρη λίμνη απόλυτης τρέλας. Δεν υπήρχε ήχος σαν ράγισμα ξύλου ή σπασμένου γυαλιού — ούτε καν ίχνος γδούπου, κροτάλισμα, σχισίματος ή βουητού που θα μπορούσε να υποδηλώνει ότι κάτι έσπασε. Δεν υπήρχε απολύτως τίποτα, εκτός από μια αδιάσπαστη σιωπή· κι όμως, μέσα στην ηρεμία εκείνης της νεκρικής ηρεμίας και αγνής κατάστασης υπερβατικότητας, το μυαλό του Μπλάζι ξέφυγε, έστω και σε μικρό βαθμό.

Η συμπεριφορά του Καρδινάλιου άλλαξε εντελώς καθώς γέλασε και κάθισε όρθιος στο πάτωμα. Έσπρωξε τα ατίθασα μαλλιά του πίσω στη θέση τους και έψαξε τους τοίχους του δωματίου, με τα μάτια του να γυαλίζουν και να γυρίζουν σαν μεθυσμένου. Έγνεψε καταφατικά, χαμογελώντας. «Καταλαβαίνω ». Σηκώθηκε και χτύπησε το χώμα από τα μπατζάκια του παντελονιού του. «Πράγματι », απάντησε, ρίχνοντας τα χέρια του στους γοφούς του, συνεχίζοντας να απευθύνεται στους τοίχους, «Μου τα πήρατε επειδή θέλατε να με βασανίσετε με μια πολύ προσωπική απώλεια - και να με προστατεύσετε από τις συνέπειες αυτής της εγκόσμιας πανώλης, όταν όλοι οι άλλοι υποκύπτουν σε αυτήν, επειδή θέλετε να με κρατήσετε ζωντανό, ώστε να σας δώσω μια μακρά ζωή θλίψης, με την οποία θα τρέφεστε για πάντα». Απέκρουσε τους τοίχους με ένα νευρικό νεύμα, συνέρχοντας. «Φύγε από κοντά μου - Ω, Θάνατε και Ζοφερή Απελπισία - έχω έναν πραγματικό επισκέπτη που περιμένει στα παρασκήνια, έστω και για μια περίοδο». Αυτός διόρθωσε τα ρούχα του, κοίταξε τον εαυτό του όπως οποιοσδήποτε σεμνός και αξιοπρεπής αξιωματούχος που περίμενε ακρόαση, και βγήκε από το κάστρο με ένα διακριτικό χαμόγελο, ψηλό μέτωπο και σηκωμένο πηγούνι.

Ο Μπλάζι περπάτησε μέσα από τα ψηλά ζιζάνια και σταμάτησε ανάμεσά τους, φωνάζοντας τον έμπορο και κάνοντας του νόημα να πλησιάσει. «Φέρε τον εαυτό σου και το κάρο σου στην πίσω είσοδο του κάστρου! Ο αφέντης δέχεται την προσφορά σου—το κρασί και τις προμήθειες σε αντάλλαγμα για δωμάτιο, διατροφή και μια σωστή ταφή!»

Ο έμπορος κούνησε το κεφάλι του. «Καλύτερα να μείνω εδώ, για να μην προκαλέσει ο αφέντης την επιδημία στο σπίτι του!» Ο Μπλάζι τον παρακολούθησε να κατεβαίνει από το κάρο και να εξαφανίζεται στο χωράφι με τα καλάμια, μόνο η φωνή του έδειχνε την κατεύθυνση που βρισκόταν καθώς συνέχιζε: «Αν το επιθυμεί ο αφέντης, μπορώ να μείνω κάτω από αυτά τα δέντρα όσο οι στρατιώτες του ξεφορτώνουν το κάρο!»

«Δεν το επιθυμεί», αναφώνησε ο Μπλάζι, κάνοντας νόημα να προχωρήσει με ένα φιλόξενο χέρι, προσθέτοντας, «Ούτε το συνεχές στοιχειωμένο ούτε το άμεσο χέρι του Θανάτου προκαλούν επείγουσα ανησυχία». Ο κύριος του σπιτιού, *Accueillir, Monsieur Labatut!*»

Εκτός από το σφύριγμα των γρύλων, μια σύντομη σιωπή έπεσε στο χωράφι προτού ο έμπορος ρωτήσει τον Μπλάσι: «Πεθαίνει κι αυτός;»

«Δεν είναι. Τώρα φέρε τον εαυτό σου και το κάρο σου, και μόνο τότε θα ικανοποιήσει το αίτημά σου».

Πάνω στα ζιζάνια, ο Μπλάσι είδε τον άντρα να σκαρφαλώνει στο κάρο του και να το οδηγεί προς το μέρος του. «Έχει ο αφέντης ιερέα στο σπίτι του;»

«Το κάνει, για μια περίοδο, και θα φροντίσει για τις ανάγκες σου.» Ο Μπλάζι του έγνεψε προς το κάστρο καθώς επέστρεφε στην πίσω είσοδο.

«Εσύ είσαι αυτός ο ιερέας;»

φώναξε ο Μπλάσι πάνω από τον ώμο του, χωρίς να χάνει ούτε ένα βήμα. «Όπως ίσως καταλάβατε, εγώ π.μ. Η καθάγιαση, η άφεση αμαρτιών και οι τελευταίες τελετές φαίνεται να είναι μια από τις ανησυχίες μου αυτές τις μέρες. Ελάτε! Έχω ένα άδειο δωμάτιο και δίψα για κρασί.»

Ο έμπορος πάρκαρα το κάρο του δίπλα στην είσοδο και οι δύο άντρες άρχισαν να ξεφορτώνουν, στοιβάζοντας το περιεχόμενό του στην κουζίνα του αρχοντικού. Αφού μετέφεραν σχεδόν όλες τις προμήθειες στο σπίτι, ο έμπορος έβγαλε ένα σακί με σιτηρά από τον ώμο του και το έβαλε μέσα και πάνω σε ένα παρόμοιο σακί που είχε επίσης στοιβάξει ο Μπλάζι. Ο έμπορος ξέσπασε σε λαχανιασμένους λυγμούς και παραπονέθηκε με βαριά ανάσα καθώς έγειρε στο αναποδογυρισμένο τραπέζι. «Δεν κατάλαβα ότι το ξεφόρτωμα του δικού μου κάρου ήταν μέρος της ανταλλαγής». Εξέτασε τις εσωτερικές εισόδους που οδηγούσαν βαθύτερα στο σπίτι και στον επάνω όροφο. Αναστέναξε, σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του και ρώτησε τον Μπλάζι: «Πού είναι οι άνθρωποι του αφέντη; Αυτό είναι παράλογο. Κοιμούνται; Πεθαίνω καθώς μεταφέρω αυτές τις προμήθειες για να τους κρατήσω ζωντανούς». Κούνησε το κεφάλι του και συνοφρυώθηκε. «Και τι πάει εδώ; Η δυσσομία - τα απόβλητα - πώς το επιτρέπει ο αφέντης -»

Ο έμπορος σάρωσε τα λερωμένα από μύγες λινά και γύρισε προς τον Μπλάζι, μελετώντας τον. «Ο θάνατος ήταν εδώ. Είσαι ο μόνος επιζών στο κάστρο, έτσι δεν είναι;»

Ο Μπλάσι τον πλησίασε, έγειρε στο τραπέζι και κούνησε το κεφάλι του. Κοίταξε κατάματα τον έμπορο και χαμογέλασε. «Ο θάνατος έφυγε από εδώ. Και στην πραγματικότητα, δεν υπάρχουν στρατιώτες. ωστόσο ο αφέντης είναι εδώ.»

«Δεν ακούω ούτε βήχα ούτε φτέρνισμα — κανένα σημάδι ζωής, εκτός από αυτές τις ενοχλητικές μύγες», αντέκρουσε,

σφίγγοντας τα χείλη του και κουνώντας το χέρι του με το αποτρεπτικό του δάχτυλο μπροστά του. «Εσύ είσαι αυτός ο αφέντης;» Ο Μπλάζι γέλασε. «Όπως και ο ίδιος, δεν μπορώ παρά να αναρωτιέμαι που είμαι τόσο επιφανής και απατηλός». Κοίταξε γύρω του το δωμάτιο με μια σκηνοθετημένη έκφραση σοβαρής καχυποψίας καθώς ψιθύρισε στον έμπορο: «Ο αφέντης μας ακούει ακόμα και τώρα».

Ο άντρας μισόκλεισε τα μάτια του πριν ψάξει στο δωμάτιο και μιλήσει αρκετά δυνατά ώστε να ακουστεί η φωνή του: «Στα χρόνια μου, έχω περπατήσει ανοιχτά παρέα με βασιλιάδες και τους δικούς τους». «υποτελείς». Ακούμπησε τα χέρια του στους γοφούς του και απευθύνθηκε στα τείχη. «Είμαι ο Ζαν-Μπατίστ Λαμπατού, Αρχιμετέχων ανατολίτικων εισαγωγών». Όταν δεν άκουσε καμία απάντηση στην αυτοσυστήσή του, ρώτησε τον Μπλασί ψιθυριστά: «Αν ο αφέντης είναι τόσο εξέχων όσο λες, τότε μπορεί να έχει ένα όνομα που να το γνωρίζω;» Έσκυψε πιο κοντά. «Ο τίτλος του;» Ο Μπλάζι χτύπησε τον άντρα στον ώμο. «Ω, όλοι τον ξέρουν. Και σύντομα, θα έχεις το κοινό σου μαζί του. Όπως συμβαίνει με όλη την παρέα του, υποψιάζομαι ότι περιμένει το δικό σου με γνήσια ανυπομονησία. Τώρα, για το κρασί. Ε;» Παρακίνησε τον άντρα σε κίνηση και βγήκαν από το κάστρο.

Ο Καρδινάλιος έκανε τον γύρο του κάρου και εξέτασε ένα αχνό έμβλημα στο βαρέλι κρασιού όταν ο έμπορος τον πλησίασε. «Γιατί πρέπει ακόμη και ο τίτλος του να είναι τόσο μυστικός που δεν μπορείς ούτε καν να μου τον ψιθυρίσεις;»

Ο Μπλάζι σήκωσε τους ώμους του. «Δεν είναι μυστικό. Ο αφέντης απαντά σε πολλά ονόματα, όμως το πραγματικό του όνομα είναι «Θάνατος». Έστρεψε ξανά την προσοχή του στο βαρέλι, προσθέτοντας: «Ένα μάλλον συνηθισμένο αλλά ευγενές όνομα στο ίδιο όνομα—τι νομίζετε;»

Ο έμπορος χλόμιασε και έκανε ένα βήμα πίσω. «Νομίζω ότι ο ιερέας επιλέγει τα λόγια του με πολύ κακό γούστο, δεδομένης της κατάστασής μου.»

«Δεν θέλω να δείξετε κακή πρόθεση», απάντησε ο Μπλάζι πριν δείξει τους δύο τάφους κάτω από το δέντρο. «Όπως ακριβώς δεν τους εννοώ ασέβεια. Βλέπω μόνο αυτό που δεν μπορώ παρά να δω. Αληθινά, δεν θα ήθελα να δω τίποτα κάτω από αυτό το δέντρο. Ωστόσο, βλέπω τάφους. Δεν θα ήθελα τίποτα περισσότερο από το να ήξερα ότι τα αδέρφια μου έπεσαν γενναία στη Βηθανία, αντί για την Κρέσι, και μετά να ανακάλυπταν ότι αναστήθηκαν από τους νεκρούς. Ωστόσο, βλέπω τα πρόσωπά τους μόνο στα όνειρά μου. Δεν θα ήθελα να δω τίποτα να ταξιδεύει στους δρόμους της Ρεμς. Ωστόσο, η πόλη τους είναι απασχολημένη με το να πεθαίνει—συμπεριλαμβανομένου εσένα, και τώρα πρέπει να θάψω έναν άλλον.» Και θα ήθελα να ξεκουράσω τα κουρασμένα μου πόδια και να πιω λίγο κρασί. Ωστόσο, να 'μαστε εδώ, μέσα στην καυτή ζέστη της ημέρας, με το βαρέλι κρασιού ακόμα στο κάρο και να φιλοξενούμε τον αφέντη που τόσο απεγνωσμένα απεχθάνομαι: τον Θάνατο.» Ο Μπλάσι λαχάνιασε και ανέβηκε στο κάρο.

Ο Λαμπατού τον ακολούθησε, ρωτώντας: «Είναι τα αδέρφια σου κάτω από το δέντρο;»

«Όχι. Ο θάνατος είναι κάτω από το δέντρο—είναι παντού. Ο αφέντης με έχει διεκδικήσει κι εμένα—είμαι κι εγώ νεκρός.» Ο Μπλάσι γρύλισε, γέροντας απαλά το βαρέλι στο πλάι καθώς έδινε οδηγίες στον

έμπορος για την προσεκτική μετακίνηση του βαρελιού. «Τώρα, ας είμαστε ευγενικοί μαζί της, μήπως μας ξεφύγει». Ξαφνικά, το άλογο τινάχτηκε, μετατοπίζοντας το κάρο και κάνοντας τον έμπορο να πέσει πάνω στο βαρέλι. Το δοχείο κύλησε προς το πίσω μέρος του βαγονιού καθώς ο Μπλάζι σκαρφάλωσε από πάνω του, εμποδίζοντάς το να πέσει στο έδαφος. Κράτησε το βαρέλι στη θέση του μέχρι που το κρασί κατακάθισε μέσα. «Απαλά», είπα! Περπατάς σαν αγελάδα!» Κοίταξε άγρια το αξιολύπητο πρόσωπο του εμπόρου πριν ακουμπήσει το κεφάλι του πάνω στο βαρέλι. Έπειτα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ίσως έχασα το κεφάλι μου προς το παρόν. Συγχώρεσέ με, Ζαν-Μπατίστ. Είναι μόνο το δικό μου ανησυχία· ότι αυτό το κρασί είναι ξεχωριστό, όπως αναφέρατε.

Ο έμπορος σκούπισε τον ιδρώτα από τα μάτια του και σύρθηκε προς το πίσω μέρος του κάρου, λέγοντας: «Είναι το καλύτερο κρασί σε όλη τη Γαλλία». Σταμάτησε δίπλα στον Μπλασί, χαμογέλασε και ψιθύρισε: «Και βλέπω και κάτι άλλο - ότι ένας νεκρός ιερέας διψάει τρομερά για το ξεχωριστό του κρασί. Μήπως μπορούμε να τον ευχαριστήσουμε;»

Ο Μπλάσι έγνεψε καταφατικά.

Οι δύο άντρες δούλευαν με το βαρέλι, τοποθετώντας ένα ζευγάρι σανίδες προσγείωσης δίπλα στο καρότσι για να το ξεφορτώσουν.

Ο Λαμπατούτ διόρθωσε την κλίση μιας από τις σανίδες και έπνιξε τον βήχα του. «Ξέρεις ότι με έχει πιάσει η πανώλη, κι όμως δεν κρατάς απόσταση από μένα. Φαίνεται ότι ο Κύριος σε έχει ευλογήσει, έτσι δεν είναι;»

Ο Μπλάσι έμεινε ακίνητος. Έξυσε το γέني του και συλλογίστηκε, εξετάζοντας για λίγο το δάχτυλό του πριν κουνήσει καταφατικά το κεφάλι. «Έτσι φαίνεται. Και όπως είδα μόλις πριν από λίγο, ένας μικροσκοπικός άγγελος «Κατέβηκε στο χέρι μου και τα είπε όλα». Ακούμπησε στο πίσω μέρος του καρτσιού, τσίμπημα μιας γρατζουνιάς στην άρθρωσή του. «Τότε μου έγινε σαφές ότι οι δύσκολες ερωτήσεις δεν έχουν δύσκολες απαντήσεις, αλλά απλές. Φαίνονται δύσκολες μόνο επειδή είναι δεν αποτελεί μέρος αυτού που περιμένουμε από μια απάντηση. Έτσι, οι προσδοκίες μας συχνά υπαγορεύουν ποιες θα δεχτούμε ως αξιόπιστες απαντήσεις στις ερωτήσεις μας. Με πείθεις; «Ε, όχι, δεν ξέρω», παραδέχτηκε ο έμπορος. «Απλώς έκανα μια απλή ερώτηση. Γιατί δεν πεθαίνεις, όπως όλοι γύρω σου;»

Ο Μπλάσι απομακρύνθηκε από το καρότσι και γέλασε, απλώνοντας τα χέρια του σε ένδειξη παρουσίας. «Βλέπεις; Ακόμα και εσύ δεν μπορείς να δεις την απάντηση στην ερώτησή σου επειδή δεν μπορείς να δεις το παρελθόν» αυτό που περιμένεις να δεις.»

Ο Λαμπατούτ συνοφρυώθηκε. «Βλέπω ότι είτε εξασκείσαι στο να μιλάς σε κύκλους είτε δεν θέλεις να μου απαντήσεις, είτε ότι κάτι σου συμβαίνει.»

«Α!» φώναξε ο Μπλάσι, δείχνοντας με το δάχτυλο τον αέρα. «Απάντησες στην ίδια σου την ερώτηση, παρόλο που αρνείσαι να την δεχτείς ως απάντηση.»

Ο έμπορος φυσώντας λαχανιασμένος έγειρε στο κάρο. «Ποιο μέρος είναι αλήθεια, λοιπόν; Ότι αρνείσαι να μου απαντήσεις;»

«Όχι, το τελευταίο είναι η αλήθεια—ότι κάτι συμβαίνει με μένα». Ο Μπλάσι σούφρωσε τα χείλη του και συνοφρυώθηκε πριν συνεχίσει. «Όταν με ρώτησες γιατί δεν πεθαίνω όπως όλοι οι άλλοι, περίμενες ότι θα μπορούσα να πεθάνω. Βλέπεις ότι δεν μπορείς να δεις πέρα από το να είμαι ζωντανός; Όπως σου είπα, δεν πεθαίνω επειδή είμαι ήδη νεκρός». Γέλασε. «Το Οι νεκροί δεν μπορούν να πεθάνουν—δεν υπάρχει δεύτερος θάνατος.

Ο Λαμπατούτ σηκώθηκε από το καρότσι. «Δεν αστειεύεσαι. Πραγματικά πιστεύεις αυτά που λες, έτσι δεν είναι;»

«Βλέπεις; Η απάντηση δεν ήταν δύσκολη, άλλωστε — απλώς διαφορετική από αυτήν που περίμενες». Ο Μπλάσι έγνεψε καταφατικά, κλείνοντας το μάτι.

Ο έμπορος απέλυσε τον Μπλάσι και άλειψε το ταραγμένο μέτωπό του με την γυαλάδα του ιδρώτα. «Η μέρα είναι σύντομη. Εγώ αδυνατίζω και εσύ σίγουρα χρειάζεσαι ποτό. Έχουμε ένα βαρέλι κρασί να μεταφέρουμε και μια σωστή ταφή να κανονίσουμε. Εντάξει;»

Με σχολαστικότητα, οι δύο άντρες κατάφεραν να μετακινήσουν το βαρέλι στην κουζίνα, τοποθετώντας το όρθιο στην πιο εσωτερική γωνία του δωματίου. Ο έμπορος έσκυψε από πάνω του, λαχανιάζοντας βαριά. Ο Μπλάσι σωριάστηκε στον τοίχο και πήρε μια ανάσα. «Πού είναι οι ιππότες του παλατιού όταν τους χρειάζεσαι;»

Ο έμπορος τον κοίταξε. «Ποιοι υπηρέτες;»

Ο Μπλάσι κούνησε το κεφάλι του και έτριψε τον ώμο του. «Σκουάιρς ή όχι, το μετακινήσαμε — το χρειαζόμαστε.» «Εμείς; Το χρειάζεσαι.»

Ο Μπλάσι απομακρύνθηκε από τον τοίχο, έσκυψε, σήκωσε το παντελόνι του και προχώρησε να αφαιρέσει ένα θραύσμα από το βαρέλι κρασιού, το οποίο ένιωθε ότι βρισκόταν δίπλα στο γόνατό του. Τσίμπησε την πληγή καθώς μιλούσε. «Όχι, φίλε μου. Το πιο οδυνηρό μέρος του θανάτου είναι η τελευταία του ώρα, και θα παρακαλέσεις για αυτό το κρασί, όταν έρθει η ώρα.»

Ο έμπορος τσαλάκωσε το πρόσωπό του και ισιώθηκε καθώς εξέταζε το εκτεθειμένο πόδι, με το παχύ, με οπές και έντονα αποχρωματισμένο δέρμα του.

Ο Μπλάσι τράβηξε το θραύσμα από το γόνατό του, έγλειψε τον αντίχειρά του και σκούπισε μια σταγόνα αίματος. Σηκώθηκε και ανακάλυψε την έκφραση αηδίας του εμπόρου. «Ήταν απλώς ένα σκλήθρο—θα ζήσω». Ο Μπλάσι χαμογέλασε.

«Πράγματι, θα το κάνεις», απάντησε ο έμπορος, «περισσότερο από τους περισσότερους».

Το χαμόγελο του Μπλάσι έσβησε. «Τι εννοείς να πεις;»

«Θέλω να πω ότι φαίνεται να είσαι είτε ευλογημένος είτε καταραμένος να ζήσεις περισσότερο από εμάς τους υπόλοιπους.»

Ο έμπορος έδειξε το πόδι του. «Μου δείχνεις εγκαύματα που θα είχαν σκοτώσει οποιονδήποτε άλλον άνθρωπο. Και να 'σαι εδώ, μαζί μου—με την επιδημία δίπλα σου—και σε βασανίζει περισσότερο ένα σκλήθρο παρά ο θάνατός σου.» Ο έμπορος έγνεψε καταφατικά, με την υποψία να μαζεύεται στο πρόσωπό του. «Φαίνεται ότι είσαι κάτι περισσότερο από θνητότητα. Ποιος είσαι;»

Ο Μπλάσι χαμογέλασε πονηρά και σήκωσε τα φρύδια του, προσποιούμενος τον μυστηριώδη.

«Ίσως είμαι ευλογημένος από έναν άγγελο;» Καθησύχασε τον έμπορο με ένα χτύπημα στον ώμο πριν

συνοδεύοντάς τον στις σκάλες. «Μόνο ο Κύριος ξέρει τι είναι καλύτερο για όλους μας. Τώρα, θα σε εγκαταστήσω εγώ. Θα είσαι άνετα. Σε αντίθεση με την κατάσταση που επικρατεί κάτω, «Η κρεβατοκάμαρα στον επάνω όροφο είναι τακτοποιημένη και καθαρή». Χαμογέλασε. «Συνολικά, αυτό το μέρος θα μπορούσε να μοιάζει με παράδεισο και κόλαση, όλα συγκεντρωμένα σε ένα σπίτι». Ο έμπορος προσπάθησε να σταματήσει στις σκάλες και να τον κοιτάξει, όμως ο Μπλάζι έσπρωξε προς τα πάνω. «Μην ανησυχείς. Όπως συμφωνήθηκε, θα φροντίσω για σένα - και θα φροντίσω ώστε η ταφή σου να είναι τόσο αξιοπρεπής όσο και κάθε άξιου ανθρώπου του Θεού. Προς το παρόν, πρέπει να ξεκουραστείς. Και θα απολαύσουμε καλό κρασί και παρέα, αυτό το βράδυ».

Ο χρόνος περνούσε καθώς ο Μπλάσι εγκαταστάθηκε στον ετοιμοθάνατο φιλοξενούμενό του, προσφέροντας του τη φιλοξενία του υπνοδωματίου του Άλσα στον επάνω όροφο. Έτσι, ο έμπορος κοιμόταν ενώ πάρκαρε το κάρο δίπλα στους στάβλους και φρόντιζε το νεοαποκτηθέν άλογό του. Τάισε και πότισε το ζώο, τελικά ασφαρίζοντάς το στον τελευταίο στάβλο που κάποτε φιλοξενούσε το αδάμαστο μαύρο άλογο, το οποίο δραπέτευσε. Πέρασαν αρκετές ώρες και, κάτω από το φως των φαναριών και των αστεριών, επέστρεψε στο κάστρο. Άναψε λάμπες λαδιού, χτύπησε το βαρέλι και ξύπνησε τον ξεκούραστο φιλοξενούμενό του με δύο ποτήρια και αρκετό κρασί σε μια ξύλινη λεκάνη για να στείλει ακόμη και ένα ζευγάρι άλογα σε μια μεθυσμένη λήθαργο.

Ο Μπλάζι έβαλε τον νιπτήρα και τα ποτήρια κρασιού πάνω σε ένα κομοδίνο. «Κοιμήθηκες για μεγάλο μέρος του απογεύματος. Πώς νιώθεις;»

Ο άντρας κάθισε άνετα στο πλάι του κρεβατιού. «Σαν να τον ποδοπατούσε το «Ο ίδιος ο Διάβολος», μουγκρίζει. Σταγόνες ιδρώτα κυλούσαν στο πρόσωπό του. «Ονειρεύτηκα ότι ήμασταν σκάβοντας τον τάφο μου. Κι όμως, χάσαμε το χώμα. Έψαχνα το χώμα μου. Θεέ μου». Ο Μπλάζι τον παρακολούθησε να σαρώνει το δωμάτιο σαν να το έψαχνε ακόμα. Έπειτα εντόπισε τη λεκάνη του νιπτήρα και τα ποτήρια. «Χτύπησες το κρασί;»

«Ναι. Να το κάνουμε;» Ο Μπλάσι έκανε τον οικοδεσπότη, μαζεύοντας και τα δύο άδεια ποτήρια και προσφέροντας το ένα στον καλεσμένο του.

«Ίσως σε μια στιγμή», είπε ο άντρας τρίβοντας το λαιμό του και κατάπιε με δυσκολία, με το πρόσωπό του να ζαρώνει σαν να πονούσε. Ο Μπλάζι επέστρεψε και τα δύο ποτήρια δίπλα στη λεκάνη και πλησίασε το παράθυρο. Σταύρωσε τα χέρια του πίσω του και κοίταξε έξω τον μπροστινό δρόμο. Αρκετοί μακρινοί πυρσοί κινούνταν στη σειρά, αργά παρασυρόμενοι στο σκοτάδι, ίσως σαν μια στήλη από νωχελικά φαντάσματα φωτιάς που μαρτυρούσαν τη συνεχιζόμενη μαζική έξοδο από τη Ρεμς. «Είπες ότι σε λένε Λαμπατούτ;» ρώτησε ο Μπλάζι.

Ο άντρας έβηξε και καθάρισε τον λαιμό του. «Ζαν Λαμπατούτ».

«Μου φαίνεται ότι το θυμάμαι.» Ο Μπλάζι γύρισε και κοίταξε τις μπότες του εμπόρου. «Είπες ότι κατάγεσαι από τη Μασσαλία;»

«Μασσαλία, ναι.»

«Πες μου, πώς απέκτησες αυτό το κρασί;» ρώτησε ο Μπλάζι γνέφοντας προς τη λεκάνη του νιπτήρα.

«

Λοιπόν, κατάγομαι από την Αβινιόν, αλλά κατάγεται από τη Μασσαλία. Έφυγα από τη Μασσαλία όταν πρωτοήρθε η επιδημία.

«Αχα!» Ο Μπλάζι χτύπησε τα δάχτυλά του. «Είσαι ο Ζαν-Μπατίστ Λαμπατού· ο έμπορος της Αβινιόν, του οποίου το μαγαζί καθόταν απέναντι από έναν σιδηρουργό—κάτω από το δρομάκι που οδηγούσε στο νεκροταφείο Κούρια, έτσι δεν είναι;»

«Εγώ—Ναι. Πώς—»

Χαμογελώντας, ο Μπλάζι πλησίασε το κρεβάτι, τρίβοντας το γένι του, ίσως σαν να ξετυλίγει ένα μυστήριο. «Και ο πιστός σας στόλος από αγγελιοφόρους έκανε τακτικά ταξίδια στο λιμάνι της Μασσαλίας, όπου αντάλλασσαν κρυφά βαρέλια κρασιού με τα γενουατικά εμπορικά πλοία στο αντάλλαγμα για εισαγωγές που προέρχονταν από την Κάφα και κατευθύνονταν στη Γένοβα.

«Έχουμε συναντηθεί ξανά;» ρώτησε ο έμπορος.

«Ωστόσο, όχι οποιοδήποτε κρασί, σημειώστε το». Ο Μπλάζι αγνόησε την ερώτησή του και κούνησε το δάχτυλό του δείχνοντας, «Ουράνια ζύμωση από τα καλύτερα φρούτα—αυτά τα βαρέλια προέρχονταν απευθείας από το Μεγάλο Κελάρι της ταπεινής κατοικίας της Αυτού Αγιότητας : το Παπικό Παλάτι στην Αβινιόν». Ο Μπλάζι γέλασε πλατιά.

«Πώς το ξέρεις αυτό;» Ο έμπορος μετακινήθηκε στο κρεβάτι, εκφράζοντας προς τα έξω μια αυξανόμενη ανησυχία.

Ωστόσο, ο Καρδινάλιος συνέχισε, επισημαίνοντας την ομιλία του. «Αναρωτιέμαι πώς έγινε και οι Γενουάτες δεν παρατήρησαν ποτέ τις πολλές αποκλίσεις όταν συνέκριναν τα πλοία». καταγράφει τι ξεφόρτωσαν. Και αναρωτιέμαι επίσης πώς οι γραμματείς απογραφής του παλατιού δεν πρόσεξαν τόσα πολλά βαρέλια κρασιού που έλειπαν». Ο Μπλάζι χαμογέλασε ικανοποιημένος. «Μήπως, φυσικά, ούτε μέρος των εμπορευμάτων των πλοίων ούτε μέρος των παπικών βαρελιών καταγράφηκαν ως απογραφή, αρχικά».

«Δεν είσαι ιερέας. Ποιος είσαι;» Ο έμπορος τον κοίταξε άγρια.

«Είμαι στην πραγματικότητα καρδινάλιος.»

«Και είμαι ένα ιπτάμενο άλογο», έφτυσε ο άντρας.

Ο Μπλάσι γέλασε. «Αναγνώρισα ένα σημάδι στο βαρέλι πριν το μετακινήσουμε—το ίδιο σημάδι που πάντα σκάλιζα στα πλαϊνά των βαρελιών κρασιού και άφηνα στην άκρη για να το παραλαμβάνουν οι αγγελιοφόροι σου . Σημάδεμα μόνο τα καλύτερα βαρέλια της σεζόν». Έγνεψε καταφατικά. «Φαίνεται ότι ήμασταν συνεργάτες που αποδείχθηκαν, για ένα διάστημα. Ήταν μια κερδοφόρα ανταλλαγή και για τους δυο μας, έτσι δεν είναι; Ίσως είναι ευλογία που επιτέλους συναντιόμαστε, πρόσωπο με πρόσωπο, μετά από τόσα χρόνια, ωστόσο, είναι λυπηρό υπό τόσο σοβαρές συνθήκες».

«Σεβασμιότατε; Ο Καρδινάλιος Ζαν-Φρανσουά Μπλασί;» ρώτησε ο άντρας με δυσπιστία.

Ο Μπλάσι σήκωσε τα χέρια του, με τις παλάμες ανοιχτές. «Είμαι αυτός—ο πιστός και πρώην προμηθευτής κρασιού σας, και πάλι στην υπηρεσία σας».

Ο έμπορος γέλασε πλατιά. «Λοιπόν, τότε φαίνεται ότι γνωρίζεις ένα μέρος της εξομολόγησής μου».

«ακόμα και πριν το πω». Κούνησε το κεφάλι του. «Και συχνά αναρωτιόμουν τι έκανε αυτός ο Καρδινάλιος με τις εισαγωγές που του αντάλλασσα».

Ο Μπλάζι έβγαλε ένα χάρτινο λουλούδι με μακρύ μίσχο από ένα κοντινό βάζο, απαντώντας του με υψωμένο φρύδι: «Όπως ίσως γνωρίζετε, το Κολλέγιο των Καρδινάλιων είναι ένα σώμα με διαφορετικά μυσιά. Πρέπει κανείς να εξασφαλίζει την πιστή υποστήριξη των άλλων κατά καιρούς — δώρα και τέτοια. Όντας «Κύριε έμπορε, υποθέτω ότι μπορεί να καταλάβεις τι εννοώ», ο Μπλάζι γύρισε το λουλούδι, χαμογέλασε πονηρά, και του έκλεισε το μάτι.

Ο έμπορος γέλασε πλατιά. «Δεν είσαι καλύτερος από εμένα, για το ρόλο σου σε αυτό».

«Και ποτέ δεν ισχυρίστηκα τόσα πολλά. Ωστόσο, εκείνες οι μέρες είναι νεκρές και οι πράξεις μας θάφτηκαν εδώ και καιρό χωρίς καταγραφή. Και ακόμη και σήμερα, ούτε η ένδοξη Αγία Έδρα ούτε η μεγαλοπρεπής Γενουατική αριστοκρατία παρατηρούν κάτι που δεν έχει καταγραφεί — και οι δύο έχουν συνηθίσει σε μια υπεραφθονία «των πάντων». Ο Καρδινάλιος χαμογέλασε αδύναμα, εξετάζοντας τα χάρτινα πέταλα του λουλουδιού με τα δάχτυλά του. «Τέτοια είναι η απαθής τύφλωση των εδρών όλων των μεγάλων αρχών, έτσι δεν είναι;»

Ο Μπλάζι μύρισε το σκισμένο άνθος και φύσηξε σκόνη από τα πέταλά του. «Κι όμως, φαίνεται ότι μια παρόμοια ατυχία μας χτύπησε και τους δύο. Δεν είσαι πια ο πλούσιος έμπορος που γνώρισα· και εγώ δεν είμαι πια ο έξυπνος Καρδινάλιος που θυμήθηκες». Πέταξε το λουλούδι στο πάτωμα και σταύρωσε τα χέρια του πίσω του. Κουνήθηκε στις φτέρνες του. «Ω, αλλά ίσως να σου φαινόταν διασκεδαστικό το γεγονός ότι ένα από τα λαθραία Γενουατικά εισαγόμενα προϊόντα σου βρίσκεται τώρα στο Παλάτι της Αυτού Μεγαλειότητας - μια μάλλον περίεργη τρίποδη συσκευή για το μαγείρεμα ενός αυγού. Περιείχε δύο λάμπες λαδιού, με μπλε δράκους ζωγραφισμένους πάνω του».

«Θυμάμαι μια τέτοια συσκευή—ένα παράθυρο-αυγό, που έκτοτε βαφτίστηκε από την ίδια την Αυτού Μεγαλειότητα—τρία από αυτά στο τελευταίο μου ταξίδι στη Μασσαλία. Ο αγγελιοφόρος μου τα συγκέντρωσε επειδή ήταν εξαιρετικής αξίας—ο μόνος λόγος που τα δέχτηκε για ανταλλαγή. Ο έμπορος στοίβαξε μαξιλάρια στο κεφαλάρι του κρεβατιού και στηρίχτηκε όρθιος. «Άρα, ένα δώρο στον Βασιλιά, ήταν ;»

Ο Μπλάσι πλησίασε το βοηθητικό τραπέζι.

«Όχι ακριβώς—περισσότερο, ως μέρος μιας ανταλλαγής.»

«Για ποιο πράγμα;»

Ο Μπλάσι γέλασε. «Λοιπόν, αν πρέπει να ξέρεις: Για να εξασφαλίσεις έναν στρατό.»

«Ένας στρατός;» Ο άντρας τον κοίταξε επικριτικά. «Και εγώ είμαι ένα κατακόκκινο άλογο. Ωστόσο, πες τα όλα.»

«Αν σου τα έλεγα όλα, τότε σίγουρα δεν θα με πίστευες.» Ο Μπλάζι βούτηξε και τα δύο ποτήρια στη λεκάνη. «Ίσως θα μπορούσαμε τώρα να πιούμε το κρασί;»

Προσέφερε τη φιλοξενία του στον έμπορο, ο οποίος πήρε το κύπελλο και είπε: «Ναι, ίσως διώξω τον πυρετό — και αν ο καλός Θεός το επιτρέψει, ακόμη και τον ίδιο τον Θάνατο». Έκανε πρόποση στον Μπλάσι και ήπιε τη μισή ποσότητα του κυπέλλου.

«Αχ!» γρύλισε ο έμπορος, με κρασί να τρέχει στο γένη του. Ο Μπλάσι μύριζε το δικό του κύπελλο και ήπιε μια γουλιά από αυτό. «Είναι πικρό», παραπονέθηκε ο Μπλάσι, σφίγγοντας τα χείλη του. «Πόσο καιρό είχε το κρασί ανοιχτό στη ζέστη της ημέρας;»

«Από τότε, Αβινιόν. Αφού άκουσα τα νέα για την άφιξη του λοιμού στην Αβινιόν, έσπευσα να φορτώσω το κάρο. Ξέχασα να σκεπάσω το βαρέλι.» Ο άντρας σκούπισε τα χείλη του στο μανίκι του. «Ο ήλιος το σκότωσε», κατέληξε ο Μπλάσι.

Ο έμπορος ήπιε το υπόλοιπο ποτήρι του, έσκυψε προς το τραπέζι και ξαναγέμισε το φλιτζάνι του. «Λοιπόν, οι ετοιμοθάνατοι δεν πίνουν για να απολαύσουν», δήλωσε καθώς έπεσε πίσω στα μαξιλάρια και έκανε ξανά πρόποση στον Καρδινάλιο.

Ο Μπλάσι σήκωσε το κύπελλό του, καταπίνοντας το κρασί που είχε απομείνει με σφιγμένο πρόσωπο. «Ούτε οι νεκροί», μουγκρίζει. Βούτηξε κι αυτός το κύπελλό του στη λεκάνη για να το ξαναγεμίσει.

«Δεν πιστεύεις στ' αλήθεια ότι είσαι νεκρός, έτσι δεν είναι;» τον ρώτησε ο έμπορος γελώντας. Σήκωσε το βλέμμα του και ανακάλυψε ένα μάλλον αυστηρό βλέμμα - μια έκφραση αρκετά ειλικρινή. Το χαμόγελό του έσβησε και εκείνη τη στιγμή, ίσως ο Λαμπατούτ να είδε έναν σπόρο τρέλας, που είχε σπαρθεί στον ιερέα που τώρα στεκόταν από πάνω του. Ο έμπορος έστριψε το βλέμμα του και κοίταξε το μαύρο παράθυρο. Έπειτα μουρμούρισε με ανασηκωμένο μέτωπο: «Λοιπόν, ελπίζω σίγουρα να πεθάνω όσο εσύ στο τέλος. Το παραδέχομαι». Έκανε πρόποση προς τον ιερέα και ήπιε ένα άλλο φλιτζάνι. Έπειτα βούτηξε το ποτήρι του πίσω στο μπολ με το κρασί. Στέναξε. «Η κατάστασή μου επιδεινώνεται». Σκούπισε τον ιδρώτα και κουλουριάστηκε βαθιά στα μαξιλάρια, θηλάζοντας το ποτήρι του με τα δύο χέρια και ένα χαμόγελο, ίσως, όπως θα έκανε ένα ανυπόμονο παιδί που περιμένει κάποιο παραμύθι για τον ύπνο. «Λοιπόν, πες μου για αυτόν τον στρατό που εξασφάλισες και τι δεν θα πίστευα σε αυτόν. Α, και για τις πληγές στα πόδια σου, αν μπορείς να είσαι τόσο ευγενικός»

Ο Μπλάσι γύρισε και περπατούσε στο δωμάτιο, περνώντας από το υποπόδιο του κρεβατιού και πατώντας το χάρτινο λουλούδι στο έδαφος. Ωστόσο, τα μάτια του κοίταζαν μέσα από το πάτωμα και στο παρελθόν του. «Λοιπόν, καταλαβαίνω ότι Δεν έχει σημασία τώρα. Δεν είναι τόσο ιερό μυστικό που ένας νεκρός δεν μπορεί να ομολογήσει σε έναν ετοιμοθάνατο.» Περπάτησε λίγο ακόμα, σε βαθύ συλλογισμό.

Ο έμπορος επέμεινε, «Λοιπόν, συνέχισε! Μήπως αυτός ο ετοιμοθάνατος έμπορος βρεθεί νεκρός πριν καν ομολογήσει ο νεκρός Καρδινάλιος!» Ο Μπλάσι γύρισε. Κοιτάχτηκαν και γέλασαν πλατιά.

«Πολύ καλά», είπε ο Μπλάσι, «ξεκίνησε για πρώτη φορά στην Αβινιόν—στο Château Rouge, όπου ανακάτεψα για να δω ένα εκπληκτικό θέαμα». Ο Μπλάσι περπατούσε στο δωμάτιο με το κύπελλό του, παρακολουθώντας επίμονα τον έμπορο καθώς εκείνος διηγούνταν την προσωπική του συζήτηση με το φάντασμα του νεκρού αδελφού του—την απροθυμία του να δολοφονήσει έναν συνάδελφό του Καρδινάλιο για να να αποσπάσει απίστευτα μυστικά από την Αγία Έδρα—για την έξυπνη απάτη του να κλέψει αυστηρά φυλαγμένες σελίδες που περιέγραφαν τον τρόπο λειτουργίας των θυρών προς την ίδια την Κόλαση—για την αριστοτεχνική του

ενορχήστρωση μιας συνωμοσίας εναντίον ενός ανυποψίαστου Πάπα που του εξασφάλισε τη διατήρηση ενός Ο στρατός του Βασιλιά —της άνευ προηγουμένου πολιορκίας ενός οχυρωμένου Αββαείου, με ελάχιστες απώλειες ζώων—του τους απελευθερωτικούς δαίμονές του που επρόκειτο να καταστρέψουν όλους τους στρατούς της Αγγλίας — και, για την τελική αποκάλυψη των σχεδίων του μέσω της απερισκεψίας ενός θρασύτατου και αξιόμπετου Λοχαγού. Περιστασιακά, ο έμπορος κινούνταν για να μιλήσει, ωστόσο ο Μπλάζι τραβούσε την προσοχή του με την ίδια πύρινη λάμψη αδιάκοπης αγόρευσης όπως έκανε κι αυτός, όταν υπηρετούσε ως ο κορυφαίος ομιλητής που συχνά κυριαρχούσε στην αίθουσα του Κολλεγίου των Καρδινάλιων. Και μέσα σε όλα αυτά, ο Μπλάζι ξαναγέμιζε και τα δύο ποτήρια τους μέχρι που κατανάλωσαν όλο το κρασί στο μπολ.

Ο Λαμπατούτ σκέφτηκε την πηγή της πλέον αυξημένης ανησυχίας του και βρήκε τον ένοχο. Όσο μικροσκοπικό κι αν φαινόταν, κι όμως, παρόλα αυτά εμφανές σε αυτόν, μια νέα και αφύσικη λάμψη ξεπήδησε από το βλέμμα του Καρδινάλιου - μια ιδιαίτερη λάμψη που δεν είχε αρχικά προσέξει. Φαινόταν ότι ο Μπλάζι τον παρακολουθούσε από δύο διαφορετικές κατευθύνσεις, με ένα καλό μάτι να κοιτάζει πάνω από τον ώμο του και ένα κακό μάτι να κοιτάζει ολοκληρωτικά μέσα στην ψυχή του. Ένωθε το λευκό μάτι να κοιτάζει μέσα του, και παντού ταυτόχρονα.

Ο Μπλάζι έφυγε για λίγο από το δωμάτιο με την άδεια λεκάνη, μόνο και μόνο για να επιστρέψει με μια περίτεχνη τρίποδη κανάτα που γέμιζε κρασί. Ακόμα και τη στιγμή που την έβαλε πάνω στο τραπέζακι, ο έμπορος αποσύρθηκε βιαστικά και έγειρε επιφυλακτικά μακριά του. Ο Μπλάζι προσποιήθηκε ότι δεν το πρόσεξε, καθώς ήταν ιδιαίτερα απορροφημένος στο γέμισμα και την επιθεώρηση του κύπελλου του αρρώστου, και με τόση προσοχή που ίσως υπαινίχθηκε ότι το κρασί ήταν μια ακριβώς μετρημένη δόση φαρμάκου. «Λίγο περισσότερο από αυτό θα μείωνε αυτές τις τώρα πιο εμφανείς εκφράσεις της αδυναμίας σας», ισχυρίστηκε ο Μπλάζι με την αυτοπεποίθηση ενός έμπειρου γιατρού. Άπλωσε το γεμάτο κύπελλο και ένα παρακλητικό χαμόγελο στον φαινομενικά κλινήρη ασθενή του. Ωστόσο, ο έμπορος τον κοίταξε μόνο. «Πάρε το κύπελλο», επέμεινε ο Μπλάζι, «Πιες από αυτό. Πνίξε την ασθένειά σου». Ωστόσο, τα μάτια του εμπόρου έτρεξαν γύρω από το δωμάτιο σαν να έψαχναν για βιαστική διαφυγή. Στην αμυδρή λάμψη του κηροπήγιου, ο Μπλάζι είδε τις σταγόνες ιδρώτα να κυλούν στο μέτωπο του άντρα. «Η ασθένειά σου σε έχει φέρει με πυρετό.» «Συγκέντρωσε τον εαυτό σου και άκουσε τον λόγο μου. Επιμένω να πιεις όσο έχεις ακόμα αρκετή ζωή για να φτιάξεις ένα φλιτζάνι». Ο Μπλάσι έσκυψε περισσότερο πάνω από το κρεβάτι. «Πάρε το!» γάβγισε, αρνούμενος να προσέξει τον διογκωμένο κύκλο ούρων στην αγκαλιά του καλεσμένου του.

Ράντισαν κρασί καθώς ο έμπορος άρπαξε το κύπελλο από το χέρι του. «Μείνε σε απόσταση—δεν πίνω άλλο με ανθρώπους σαν εσένα!»

«Όπως θέλεις», απάντησε ήρεμα ο Μπλάσι, ισιώνοντας τον εαυτό του και σκουπίζοντας τις πιτσιλιές κρασιού από τα ρούχα του. Γύρισε και επικεντρώθηκε στο να ξαναγεμίσει το ποτήρι του.

«Δυστυχώς, πρέπει να συνεχίσω να πίνω με ανθρώπους σαν εμένα· και σύντομα, οι αυξανόμενοι πόνοι της επιδεινούμενης κατάστασής σας θα σας παρακαλέσουν να κάνετε το ίδιο.» Με μια πλήρη

Με το ποτήρι, ο Μπλάζι επέστρεψε στην αυτοδιορισμένη θέση του και στάθηκε δίπλα στο παράθυρο, αφήνοντας στον άντρα άφθονο χώρο να συνέλθει. Ο Μπλάζι φρόντιζε το ποτήρι του, περνώντας τον χρόνο του με μια εξωτερικά ασεβή ομιλία και σε μια λιτανεία ασυνήθιστης ενδοσκόπησης και δυσοίωνων προφητειών, κάτι που δεν αρμόζει ούτε στους λιγότερο αφοσιωμένους άνδρες του πανεπιστημίου, ειδικά σε έναν Καρδινάλιο του Κολλεγίου.

Ο Μπλάζι συνέχισε με ένα απλό μουρμουρητό, με το πρόσωπό του ακουμπισμένο στο τζάμι, προσποιούμενος ότι βλέπει καθαρά μέσα από το μελάνι της νύχτας και μελετά μια σταθερή ροή περαστικών που έχουν μολυνθεί από την πανώλη. «Κοιτάξτε τους, περπατούν όλοι μαζί σαν μια στήλη από πτώματα. Είναι ήδη νεκροί - όλοι τους. Δείτε πώς αγωνίζονται στην απελπιστική τους κατάσταση· οδηγούμενοι μόνο από όμορφες αναμνήσεις και διαρκείς ονειροπολήσεις». Αναστέναξε βαθιά, απολαμβάνοντας τις αναμνήσεις του πριν προσφέρει μια μάλλον ασυνήθιστη σύνδεση σε συνδυασμό με προνοητικότητα και εκ των υστέρων γνώση. «Με το πρώτο φως, θα ανακαλύψουμε ακόμη περισσότερους από αυτούς να ονειροπολούν στην άκρη του δρόμου· με χορτάτα χαμόγελα, γυμνούς εαυτούς και μύγες να παίζουν στα μάτια τους. Αν ήξεραν μόνο την αλήθεια για τον εαυτό τους, τότε θα σταματούσαν να προσποιούνται ότι είναι ζωντανοί και θα ακινητοποιούνταν. Ισως αυτά, περπατώντας—προσποιούμενοι ότι ζουν. Μόνο στον θάνατο θα κατανοήσουν ολόκληρη την κατάσταση τους· ότι ήταν ανόητοι επειδή προσπαθούσαν να επιβιώσουν σε έναν κόσμο όπου ο θάνατος είναι συνυφασμένος με την ίδια την ουσία του σχεδιασμού του. Στο τέλος, τίποτα με γήινο νόημα δεν θα παραμείνει ιερό. Και ποιο μεγαλύτερο καλό μπορεί να επιβιώσει από τις ελπίδες και τα όνειρα αν όλα χαθούν για μύγες;

«Δεν πιστεύω ότι είσαι ιερέας», γκρίνιαξε ο έμπορος. «Ποιος είσαι;»

«Ποιος είμαι εγώ;» γέλασε ο Μπλάζι. «Αν σου πω πώς συνέβη, τότε θα καταλάβεις ποιος είμαι. Όλα ξεκίνησαν, αρκετά απλά». Μετά από μια παύση σιωπής, καθάρισε τον λαιμό του και μίλησε: «Όταν ήμουν ακόμα αγόρι, είδα μια ζωηρή σειρά από μυρμηγκία να σκαρφαλώνουν στην πλαγιά ενός μεγάλου δέντρου, παρόλο που τα ψηλότερα κλαδιά του είχαν πάρει φωτιά από μια πρόσφατη αστραπή. Καθώς η στήλη ανέβαινε στο δέντρο, τα μυρμηγκία κήκαν και έπεσαν στο έδαφος. Τα έτριψα από τον φλοιό, κι άλλα ακολούθησαν την ίδια πορεία. Έφτυσα στο μονοπάτι τους, κι όμως έκαναν κύκλους γύρω από το σάλιο και συνέχισαν την ανοδική τους πορεία. Μάλιστα, έσπασα μερικά από αυτά, ελπίζοντας ότι τα άλλα θα μπορούσαν να αισθανθούν αμέσως τον κίνδυνο και να γυρίσουν, ωστόσο, αυτά συνέχισαν να σέρνονται γύρω από τους νεκρούς και να συνέχισαν την αναρρίχσή τους στη φωτιά». Ο Μπλάζι κούνησε το κεφάλι του και γέλασε.

«Στην αγορίστικη και αρκετά ανόητη αποστολή μου να σώσω αυτά τα μυρμηγκία από τις φλόγες, ένα έπεφτε άκρο μου έσπασε το πόδι μου και παραλίγο να μου πάρει τη ζωή. Η στιγμή συγκίνησε τα πάντα. από μένα, στον πυρήνα της ψυχής μου, ακόμη και για να αλλάξει την πορεία του πεπρωμένου μου - από μελλοντικός ιππότης, σε εμένα, ως επίσκοπο." Έτριξε τα δάχτυλά του. "Από ένα συμβάν μυρμηγκιών, σε έναν Καρδινάλιο Κολλεγίου, τώρα με ξέρεις για αυτό που είμαι." Ο Μπλάζι γύρισε μακριά από το παράθυρο και κοίταξε τον έμπορο, ετοιμαζόμενος να παρουσιαστεί με ανοιχτές αγκάλες - με μια χειρονομία ταπεινής λαμπρότητας. Αντ' αυτού, σε μια μεθυσμένη λήθαργο, σκόνταψε στο πλαϊνό τραπέζι,

στέλνοντας το βάζο του να πέσει στο πάτωμα. Έριξε το κύπελλό του και έπεσε προς τα πίσω, σπάζοντας το τζάμι του παραθύρου πριν σταθεροποιηθεί στο περβάζι. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στα πόδια του, όπου θραύσματα από ένα σπασμένο βάζο ήταν σκορπισμένα ανάμεσα σε κουρελιασμένα χάρτινα λουλούδια.

«Μυρμήγκια πεθαίνουν—ουμφ— μύγες παίζουν—ουμφ.» Ο έμπορος χλεύασε και γρύλισε καθώς καθόταν στην άκρη του κρεβατιού, φορώντας τις μπότες του.

« Δεν χρειάζεσαι παπούτσια », δήλωσε ο Μπλάζι, παραπατώντας προς το μέρος του. « Πρέπει να ξεκουραστείς. Τι κάνεις; »

« Μείνε στον εαυτό σου! » Ο έμπορος του έδειξε με το δάχτυλο και γάβγισε, « Κράτα απόσταση! »

Ο Μπλάσι πάγωσε, στη μέση του διασκελισμού του. « Γιατί πρέπει να ντυθείς ξανά; »

Ο άντρας ίσιωσε τα ρούχα του. Κάτω από τις τούφες των ιδρωμένων και χνουδωτών μαλλιών του, συνέχισε Ένα κατηγορητικό βλέμμα καρφωμένο στον Μπλάζι καθώς γρύλιζε: « Για να διορθώσω ό,τι δεν πάει καλά. Πρέπει να φύγω από αυτό το αρχοντικό της αμαρτίας—και από αυτό το αυτοαποκαλούμενο, βλάσφημο πνεύμα που λατρεύει τον εαυτό του ως τον σεβάσμιο και επιφανή Καρδινάλιο Μπλάζι! »

Ο Μπλάζι κοίταξε την περίτεχνα ζωγραφισμένη πορσελάνινη κανάτα, με μια γυαλιστερή επιφάνεια από μικροσκοπικά μπλε λουλούδια και την άφθονη ποσότητα ανέγγιχτου κρασιού. Ρώτησε: « Και τι θα προκύψει από τη συμφωνία μας; »

Ο άντρας συσπάστηκε από τον πόνο της επιδεινούμενης κατάστασής του. Χτένισε τα μαλλιά του προς τα πίσω και κοίταξε κατάματα τον Καρδινάλιο. « Είναι δικό σου—τα εμπορεύματά μου· το κάρο μου· το άλογό μου—όλα . Χρειάζομαι μόνο τον εαυτό μου για εκεί που πρέπει να πάω. »

Ο Μπλάζι έβλεπε τώρα τον άντρα ως έναν ξένο—έναν εντελώς διαφορετικό άνθρωπο από αυτόν του εμπόρου που γνώρισε πρόσφατα. Ο άντρας φαινόταν μελανιασμένος και πρησμένος, σαν να είχε ξυλοκοπηθεί επανειλημμένα· και στις ακριβείς γωνίες του φωτός των κεριών, τα έντονα αλλόκοτα χαρακτηριστικά του έλαμπαν με μια ομοιόμορφη λάμψη ιδρώτα. Το κεφάλι του έμοιαζε εντελώς με πιθηκοειδές, με ένα αλλόκοτα βυθισμένο πρόσωπο.

« Κοίτα τον εαυτό σου », αναφώνησε ο Μπλάζι με μια νότα αηδίας, « πεθαίνεις καθώς μιλάς! »
Δεν υπάρχει άλλο καταφύγιο. Ξεκουράσου!

Ο έμπορος έγνεψε καταφατικά και κατευθύνθηκε παραπατώντας προς την πόρτα. « Να είσαι σίγουρος ότι θα το κάνω—εν ειρήνη και χωρίς τη συντροφιά του Κακού ». Έφυγε από το δωμάτιο, κατεβαίνοντας προσεκτικά την ανοιχτή σκάλα, γλιστρώντας στις πέτρες του τοίχου για να στηρίξει το βήμα του. Ο Μπλάζι τον ακολουθούσε, επιμένοντας να πάει για ύπνο. Ωστόσο, ο έμπορος αγνόησε τις εκκλήσεις του Μπλάζι και συνέχισε μόνο, χλευάζοντάς τον με κάθε του βήμα προς τα κάτω: « Ο κύριος του σπιτιού μου είναι ο Θάνατος! Είμαι ζωντανός, κι όμως είμαι νεκρός! Συνωμοτώ εναντίον της Αγιότητάς Του και της Εκκλησίας! Είμαι δολοφόνος Καρδινάλιων, Ηγουμένων και μοναχών! Ανοίγω τις πύλες της Κόλασης! Ας πάμε να παίξουμε με τις μύγες στα μάτια τους! »

«Δεν είπα τίποτα τέτοιο!» απάντησε ο Μπλάσι. Έσπρωξε το πηγούνι του στο στήθος του και έψαξε τη θολή μνήμη του πριν ρωτήσει με δυσπιστία: «Είπα κάτι τέτοιο;» Σταμάτησε σε μια σκάλα και κρέμασε το γεμάτο ποτήρι του δίπλα του, πιτσιλίζοντας αδέξια κρασί στα ρούχα του. «Ότι εμείς μπορεί να παίξει με μύγες;» Έγειρε το βαρύ κεφάλι του στον τοίχο και έβγαλε ένα κρυφό γέλιο.

«Ίσως το κρασί να έχει πνίξει τις ευαισθησίες μου. Παρακαλώ συγχωρήστε με· καλά θα κάνω να προσέχω τη γλώσσα μου». Έπειτα όρμησε πίσω από τον έμπορο, ο οποίος συνέχισε ακάθεκτος και τον άρπαξε από το μπράτσο. «Όχι! Δεν θα πω τίποτα άλλο. Έλα· πρέπει να επιστρέψεις στο δωμάτιο!»

Ο έμπορος αποσπάστηκε από το χέρι του Μπλάζι που έμεινε ακίνητος, κατέβηκε από τις σκάλες και έτρεξε στην κουζίνα προτού σταθεροποιηθεί στο πέτρινο τζάκι. Έψαξε πού βρισκόταν και βρήκε τα πράγματά του, στοιβαγμένα ψηλά και καλύπτοντας το μεγαλύτερο μέρος του δωματίου.

Απέναντι από το δρόμο, μια αναμμένη λάμπα λαδιού βρισκόταν πάνω από το βαρέλι με το κρασί του και η φλόγα που τρεμόπαιζε έριχνε στον ακατάστατο χώρο μια απόκοσμη ανάγλυφη εικόνα. Κοίταζε τις αιωρούμενες σκιές του πατώματος καθώς επέπληττε τον Μπλάζι με έμμεση κατηγορία: «Και τα πόδια σου τώρα έχουν επουλωθεί ενώ οι περισσότεροι άντρες θα πέθαιναν από τέτοιους τραυματισμούς. Πώς θα μπορούσε, μήπως—α, ναι—επειδή ο Θεός σου εύχεται τα καλύτερα!

Ο άντρας έπεσε σκοντάφτοντας στο πάτωμα και σύρθηκε βιαστικά μέσα στις σκιές—μέσα από πολλές στροφές και ανατροπές, σε έναν λαβύρινθο που είχε φτιάξει ο ίδιος από τα δικά του κατασκευάσματα. Το σκοτάδι τον κατάπιε, αφήνοντας μόνο τη φωνή του να φωνάζει: «Σαιντ Ντενί, κάλυψε το δρόμο μου! Κάλυψέ με!»

Ο Μπλάζι φώναξε προς την κατεύθυνση της φωνής του εμπόρου: «Από ποιον ή τι πρέπει να σε καλύψει; Μαζέψου τον εαυτό σου! Η πανώλη σε έχει αρρωστήσει βαριά». Ο Μπλάζι παραπάτησε μετά αυτόν, ρουφώντας το κρασί του. «Γύρνα πίσω, λέω!» Σκιώδεις σωροί κατέρρευσαν ανάμεσά τους σε ένα κρεσέντο από αντιθετικούς τόνους καθώς κατσαρόλες και τηγάνια χτυπούσαν με θόρυβο, και γυαλί και πορσελάνη θρυμματίζονταν στις πλάκες. «Σε βλέπω εκεί! Κρατήσου!» Έχεις τρελαθεί!

Ο άντρας πήδηξε από μια σκοτεινή γωνία και έκανε μια στροφή με ένα φτυάρι, η λεπίδα του οποίου σαρωνόταν ελάχιστα από το πρόσωπο του Μπλάζι. Η αμυδρή λάμψη της λεπίδας του έπεισε τον Μπλάζι να σηκώσει το χέρια—και το κύπελλό του. Ο έμπορος έριξε το εργαλείο στο πρόσωπο του ιερέα, δείχνοντας μια αποφασιστικότητα. «Να σκάψω τον τάφο σου απόψε;»

«Δεν χρειάζεται», απάντησε ο Μπλάζι, παραδίδοντας έδαφος. «Δεν θα ετοιμάσω το δικό σας, όπως επιθυμούσατε;»

«Δεν χρειάζεται! Απομακρυνθείτε από κοντά μου», έφτυσε ο έμπορος.

Ο Μπλάσι ανοιγόκλεισε τα μάτια του και υποχώρησε μερικά βήματα πριν σκουπίσει το σάλιο του εμπόρου από κάτω το μάτι του. «Όπως επιθυμείτε, Μονσινιόρ Λαμπατούτ. Εννοώ ότι δεν έχετε καμία κακή πρόθεση.»

«Σε συμμαχία με τον Διάβολο, με το πρόσχημα ενός ιερέα, είσαι», γρύλισε ο έμπορος, καρφώνοντας το ξίφος στον Μπλάσι και σπρώχνοντάς τον πιο πίσω, μέσα από σκόρπιους σωρούς από

ακαταστασία στο πάτωμα.

Ο Μπλάζι σκόνταψε αδέξια πάνω στα διάφορα, αλλά κατάφερε να μην χυθεί το κύπελλό του. Ο έμπορος έφυγε βιαστικά από τη γωνία, περπατώντας ψηλά μέσα από τα συντρίμια, ενώ παράλληλα έσφιγγε βιαστικά μια γραμμή προς την πίσω πόρτα του κάστρου καθώς παραπονιόταν. «Κράτα τα όλα - κάθε χυμένο μπαχαρικό, κάθε σπασμένο κουτάλι και κάθε πικρή σταγόνα κρασιού! Μόνο που αυτό το πενιχρό εργαλείο είναι δικό μου», γρύλισε, κουνώντας το φτυάρι ψηλά. Στο σύντομο βλέμμα του προς τα πίσω, το λευκό των άγριων ματιών του θα μπορούσε να είχε επισκιάσει ακόμη και το φως της λάμπας. «Ω, πράγματι!» συμφώνησε ο Μπλάζι με τον εξαγριωμένο έμπορο. «Είναι δικό σου· όπως λες! Πάρ' το.»

Ο άντρας γύρισε και πάγωσε εκεί που στεκόταν. Οι δυο τους κοίταξαν ο ένας τον άλλον για αρκετή ώρα ώστε να εκτιμήσουν το μονότονο βουητό των γρύλων της παραμονής του καλοκαιριού, την αποπνικτική ζέστη και την επίμονη δυσσομία μέσα στο σπίτι.

Ο Μπλάζι πήρε μια βαθιά ανάσα και έσπασε τη σιωπή. «Λοιπόν, τι σκοπεύεις να κάνεις με το φτυάρι;» Έκλεψε μια γουλιά κρασί, ανταλλάσσοντας βλέμματα ανάμεσα στη λεπίδα του εργαλείου και το

ένα διαπεραστικό βλέμμα της παραφροσύνης του άντρα που προκλήθηκε από την ασθένεια.

Ο έμπορος τελικά άφησε ένα ανήσυχο γέλιο. «Όχι, Μονσινιόρ, δεν είστε άνθρωπος του Θεού. Ένα σκυλί που πνίγεται θα έβρισκε περισσότερες υποσχέσεις για τον παράδεισο από έναν άνθρωπο σε έναν τάφο που του ετοιμάζετε! Σας βλέπω ως τον χειρότερο από τους διαβόλους, που κρύβετε τη διχαλωτή γλώσσα σας κάτω από μια πρόσοψη ευσέβειας, ενώ παραμένετε για πάντα ανεξέλεγκτοι για να υφαίνετε το κακό σας.» «Είμαι αυτός που λέω», δήλωσε ο Μπλάζι. «Είμαι ο ίδιος ο Καρδινάλιος που σας βοήθησε στις προηγούμενες συναλλαγές σας». Έδειξε το ξύλινο βαρέλι. «Αυτό το ίδιο βαρέλι προερχόταν από το Μεγάλο Κελάρι του Παπικού Παλάτι, του οποίου υπηρετούσα ως ο μοναδικός επιβλέπων του». Έπειτα έστρεψε το κύπελλό του προς τον έμπορο, σαν να ήθελε να του κάνει πρόποση. «Ακόμα και πικρό, αναγνωρίζω αυτό το συγκεκριμένο σταφύλι από τη γεύση του. Δεν είναι συνηθισμένο είδος. Επιπλέον, γνωρίζω τον εαυτό μου ως άνθρωπο του Θεού και της Γαλλίας. Όσο δυσοίωνος κι αν φαίνομαι σε άτομα που πάσχουν από πανώλη ή - σκυλιά που πνίγονται - όπως τόσο πρόθυμα λέτε. Με αυτό, η προσφορά μου εξακολουθεί να ισχύει - ότι θα σας κηδέυω με κάθε ευλάβεια, τελετή και προσευχή που θα περιμένατε από οποιονδήποτε έμπειρο ιερέα».

Ο έμπορος κοίταξε τα σκόρπια εμπορεύματά του, προφανώς συλλογιζόμενος την προσφορά, σαν να την είχε ακούσει ξανά. Έστρεψε ξανά την προσοχή του στον Μπλάζι και του έδωσε το φτυάρι πιο κοντά. απειλητικά. «Και;»

Μέσα από μια αχνή δέσμη φωτός που έσπαγε τις σκιές και έλουζε το πάτωμα, ο Μπλάζι ανίχνευσε ένα μικροσκοπικό άλογο ανάμεσα στις σκόρπιες προμήθειες—κομμάτια από το πορσελάνινο ειδώλιο ήταν σκορπισμένα πάνω στις πλάκες, αφού είχαν ποδοπατηθεί. Ένα μικρό, χλωμό κεφάλι αλόγου βρισκόταν δίπλα στη φτέρνα της μπότας του εμπόρου. Όπως και ο έμπορος, ο Μπλάζι γύρισε και επιθεώρησε το ίδιο ακατάστατο περιβάλλον, προφανώς επαναπροσανατολιζόμενος σε μια πολύ μεγαλύτερη εικόνα καθώς μασούσε νοερά ό,τι είχε συγκεντρώσει αμέσως

ατομική και φαινομενικά αινιγματική κατάσταση κυκλικών και σατιρικών αναφορών. Μια μεγάλη στροφή των γεγονότων, συλλογίστηκε, ότι το πλέον σπασμένο πορσελάνινο παιχνίδι ήταν ένα παλαιότερο δώρο στον ανιψιό του, τα οποία απέκτησε σε μυστικές συναλλαγές λαθραίων αγαθών από γενουατικά πλοία και τα οποία πιθανότατα προέρχονταν από τον ίδιο τον έμπορο που στεκόταν μπροστά του. Ομοίως, το βαρέλι με το πλέον πικρό κρασί αναμφίβολα προερχόταν από τις προηγούμενες έμμεσες συναλλαγές του εμπόρου μαζί του, όταν ο Μπλάζι συνήθιζε να εισάγει λαθραία βαρέλια από τα αποθέματα του κελαριού του παπικού παλατιού με αντάλλαγμα σπάνιες εισαγωγές, τις οποίες στη συνέχεια χρησιμοποιούσε για ανταλλαγή από το κολέγιο και πολιτική δωροδοκία - σπάνιες εισαγωγές ακριβώς όπως το σπασμένο πορσελάνινο ειδώλιο της Άπω Ανατολής.

«Και; Και μετά τι; Έξω», φώναξε ο έμπορος, στενεύοντας τα μάτια του, σαν να ήθελε να πιάσει τον Μπλάζι να αποκαλύψει τις σκόπιμα δυσδιάκριτες συμβατικές λεπτομέρειες ενός φασουστικού επινοήματος ή μιας διαβολικά τραβηγμένης συμφωνίας.

Ο Μπλάζι διασκέδασε την επιδεικτική στάση του άντρα με ένα κουρασμένο χαμόγελο και έναν αδιάφορο τόνο στην τελική του απάντηση: «Και... θα χρησιμοποιήσω αυτές τις άλλες λέξεις στην υπηρεσία σας». Άλλωστε, πώς αλλιώς θα βρεις τον παράδεισο χωρίς να προσευχηθώ, με άλλα λόγια; «Με διαβολικά λόγια και κακολογίες; Α! Όπως υποψιαζόμουν», αναφώνησε ο έμπορος, σπρώχνοντας το φτυάρι προς τον Καρδινάλιο. Κι όμως, ο Μπλάζι στεκόταν ακλόνητος, κοιτάζοντας ανέκφραστα το σπασμένο άλογο, χαμένος στη μνήμη ενός νεαρού που κάποτε πετούσε πιο γρήγορα από οποιονδήποτε άγγελο — και ίσως με τέτοια δύναμη που ένας καλόκαρδος άνεμος τον πρόσεξε και τον παρέσυρε μακριά από όλα αυτά που γνώριζε το αγόρι, ως έναν κόσμο διχασμένο στα ίχνη μιας κακόβουλης και ασεβούς «μοχθηρίας».

Ο Μπλάζι δάγκωσε το χείλος του· έγνεψε ψύχραιμα. «Δυστυχώς, πρέπει να επιμείνω να αποχωριστείτε τώρα αυτό το αρχοντικό και την έκτασή του. Μπορείτε να πάρετε το εργαλείο στο χέρι σας και οτιδήποτε άλλο μπορείτε να μεταφέρετε μαζί σας· ωστόσο, το άλογο και το βαρέλι με το κρασί της Αυτού Αγιότητας παραμένουν πίσω ως δέκατα και κινητά περιουσιακά στοιχεία της Αγίας Έδρας.»

«Δεν χρειάζομαι άλογο! Και μπορεί να πνιγείς στο κρασί — γλίτωσέ μας τη δυστυχία του αξιοκαταφρόνητου και ασυγχώρητου εαυτού σου», γρύλισε ο άντρας.

Ο Μπλάζι ανάσαινε απότομα και σήκωσε το φρύδι του. «Χωρίς αντίο, ελπίζω ότι θα βρεις τον δρόμο σου, έτσι δεν είναι;»

«Πράγματι, θα το κάνω», γκρίνιαξε ο έμπορος, κατεβάζοντας το φτυάρι. Έστρεψε προς την πόρτα και την άνοιξε πίσω από την πλάτη του. Ένα δροσερό αεράκι έλουσε το δωμάτιο αποκαλύπτοντας μια απαλή μυρωδιά βροχής. Τριζόνια βούιζαν στο βάθος. «Έχω έναν τάφο να σκάψω όσο έχετε τα μέσα. Και μην προσπαθήσετε να με ακολουθήσετε». Μια λάμψη στον νυχτερινό ουρανό τον έδειξε για λίγο σαν μια σιλουέτα στον Μπλάζι.

Ο Μπλάζι καθησύχασε τον έμπορο. «Μην ανησυχείς, Μονσινιόρ Λαμπατούτ. Έχω παραιτηθεί από το «να μείνω εδώ, καταβροχθισμένος από το δικό μου ξέπλυμα υποθέσεων». Έγειρε το κύπελλό του και εξέτασε το επίπεδο του κενού του. «Να πνιγώ κιόλας μέσα τους».

Παρακολούθησε τον έμπορο να ξεκολλάει τούφες από τα μαλλιά του, ιδρωμένους, από το πρόσωπό του, να περνάει το φτυάρι στον ώμο του και να περπατάει μέσα στη νύχτα. Ο Μπλάζι τον ακολούθησε προσεκτικά μέχρι την πόρτα πριν ακουμπήσει νωχελικά στο πλαίσιο της εισόδου. Στροβίλισε το ποτήρι του, έκανε μια πρόποση με μισή καρδιά προς τον καλεσμένο του που έφευγε και συνοφρυώθηκε καθώς έπινε. τις τελευταίες γουλιές μολυσμένου κρασιού. Αναστέναξε καθώς βροντούσαν βροντές.

Προφανώς, ο έμπορος είδε την χειρονομία του— φώναξε πίσω προς τον Μπλάζι. «Ναι! Χαιρετισμός, Διάβολε!» Ο Μπλάζι ξαναμπήκε στο κάστρο και ασφάλισε την πίσω πόρτα, με το μυαλό του απαλλαγμένο από όλα εκτός από μια γεμάτη νιπτήρα και ένα άδειο κρεβάτι, τα οποία σκόπευε να χρησιμοποιήσει ως αέναη απόλαυση.

Έξω από το κάστρο, ο ετοιμοθάνατος παραπατούσε μέσα από ολοένα και ψηλότερα ζιζάνια, σκουπίζοντας σπασμένα νήματα από ιστούς αράχνης, κουρελιασμένα κουκούλια και αγκαθωτά βάτα, καθώς προσευχόταν στον Θεό, τον Ιησού, τον Άγιο Χριστόφορο και κάθε άλλο ευλογημένο μάρτυρα που θα μπορούσε να έχει αυτί να ακούσει την έκκλησή του για καθοδήγηση. Με την πλάτη του γυρισμένη στον δρόμο, όρισε το μέρος του στο πίσω μέρος του κτήματος και προχώρησε σε μια αυτοανακηρυγμένη αποστολή, σκοντάφτοντας προς τον μαύρο ορίζοντα ενός ανέγγιχτου δάσους - γι' αυτόν, ο θάνατος είχε γίνει πλέον προσωπική υπόθεση, που δεν έπρεπε να μοιραστεί με κανέναν άλλον εκτός από τον εαυτό του και τον Θεό. Δυστυχώς, μόνο οι αστραπές φώτιζαν τον δρόμο του, με την προηγούμενη λάμψη των αστεριών να απλώνεται τώρα πίσω από την κοίτη των νεφών μιας καταιγίδας που ερχόταν. Και κάτω από τον γκρινιάρικο ουρανό, μια λάμψη από ουράνιες λάμπες αποκάλυψε ένα ζευγάρι ψηλές, καλοφτιαγμένες, διπλοραμμένες, πράσινες μπότες, με φούντες και μεταλλικά κουμπώματα, όλα μια φουσκωμένη θάλασσα τελικά πνίγηκε.

Ήταν η πρώτη και η τελευταία φορά που ο Καρδινάλιος Μπλάζι είχε την τύχη να απολαύσει, ίσως μια καθυστερημένη, πρόσωπο με πρόσωπο συνάντηση με τον κάποτε εξέχοντα έμπορο, Ζαν-Μπατίστ Λαμπατού, τον κορυφαίο μεσίτη των καλύτερων εισαγωγών από την Άπω Ανατολή και των επιλεγμένων κρασιών που είχε γνωρίσει ποτέ η Γαλλία.

~*~

Θάνατος και καταστροφή ήταν το παν. Η μαυρισμένη μάστιγα εξαπλώθηκε σε κάθε πόλη και κωμόπολη της Γαλλίας, ηρεμώντας τις κοινότητές τους με την καταστροφική και αδυσώπητη παρουσία της. Οι ταπεινοί αγρότες μετακινήθηκαν ως άτακτοι κάτοικοι, ισοπεδώνοντας ολόκληρα χωριά, ενώ ασπάζονταν μια κοινή, παράλογη ιδέα: ότι κανένα κακό δεν θα επικρατούσε στη Γαλλία, αρκεί να ήταν αρκετά θρασεείς ώστε να βάλουν φωτιά σε κάθε πόλη της. Ωστόσο, η μόλυνση κινήθηκε μέσα στα άτακτα πλήθη σαν πυρκαγιά, αφήνοντάς τα τόσο μαύρα όσο τ

τις στάχτες των κτιρίων που έκαψαν.

Απεγνωσμένος να ρίξει φως στις διαδικασίες και την προέλευση του Μεγάλου Λοιμού, τον Οκτώβριο του 1348, ο βασιλιάς Φίλιππος κάλεσε τις διακεκριμένες σχολές του Πανεπιστημίου του Παρισιού. Αμέσως, συγκλήθηκε ένα εκλεγμένο συμβούλιο πολλών ειδικοτήτων, το οποίο συσκέφθηκε με τελετουργική μυστικότητα και παρέδωσε τα ευρήματά του στον Φίλιππο σε ένα έγγραφο που ονομαζόταν « Πραγματεία του Παρισινού Συμβουλίου». Η συλλογική προσπάθεια εντόπισε αρκετές πιθανές αιτίες της πανώλης, συμπεριλαμβανομένων των πλανητικών ευθυγραμμίσεων, των υπόγειων ατμών που απελευθερώνονται από τους σεισμούς και των δηλητηριωδών σωματιδίων που μεταφέρονται με υγρούς ανέμους από τα αποσυντιθέμενα έλη. Παρ' όλα αυτά, το σχόλιο ήταν απλώς μια συλλογή εικασιών που δεν αποκάλυπτε πολλά για να αποκαλύψει μια αιτία ή μια θεραπεία. Και παρόλο που ο Διάβολος δεν υπήρχε στις λεπτομέρειες του εγγράφου - παρόλο που το Κακό απουσίαζε από τον κανόνα των αιτιών του - η κλινική έκθεση ήταν μια κατά τα άλλα αξιόλογη προσπάθεια να αντιμετωπιστεί η φαινομενικά απότομη και αινιγματική ύπαρξη αυτού του αέναα καταστροφικού βδέλυγματος. Μέχρι στιγμής, σχεδόν δέκα εκατομμύρια Ευρωπαίοι ήταν πολύ απορροφημένοι με τον θάνατο για να νοιαστούν για τις αιτίες. Άλλωστε, στο τέλος, οι νεκροί παρέμεναν νεκροί - ως επί το πλείστον.

Ο Μαύρος Θάνατος ήταν μια μανιασμένη πύρινη κόλαση, που έκαίγε το πρόσωπο της Ευρώπης και κατέστρεφε την Ανθρωπότητα, η οποία δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα δενδρύλλιο σε μια πλήρως ανεπτυγμένη πύρινη καταιγίδα. Σαν φλεγόμενα χέρια, οι προελαύνουσες γραμμές της Νόσου του Διαβόλου έφτασαν πιο βαθιά στην ενδοχώρα, εκτεινόμενες βόρεια και δυτικά για να καταλάβουν αμόλυντα εδάφη καθώς εξασφάλιζαν έναν ασφυκτικό έλεγχο σε ολόκληρη την ήπειρο. Μία προς μία και από άκρη σε άκρη, οι χώρες κουλουριάζονταν σαν φλεγόμενοι χάρτες.

Η Ισπανία εξερράγη, αφήνοντας ένα μεγαλύτερο μέρος των πόλεων της εκτεθειμένο σε μια μάλλον πρωτότυπη έννοια - νεκροταφεία χωρίς σκόνη. Στην ξηρασία ενός άκαμπτου καλοκαιριού, η πανώλη κατέκλυσε τις πόλεις της και, μέσα στην ιλιγγιώδη ζέστη, οι κάτοικοί της δεν μπορούσαν να διακρίνουν αν ίδρωναν από τη ζέστη της εποχής ή από έναν ξαφνικό πυρετό. Οι περισσότεροι από τους κατοίκους της μπορεί να έριχναν το φταίξιμο στη ζέστη της ημέρας, όμως οι μισοί δεν μπορούσαν εύκολα να απορρίψουν τα νέα μαύρα μπουμπούκια κάτω από τις μασχάλες τους ως απλό ιδρώτα ή ατμούς. Πράγματι, η πανώλη ήταν ένας γρήγορος και αδιάκριτος δήμιος. Οι υγιείς αποσύρονταν για ύπνο μόνο και μόνο για να μείνουν άκαμπτοι μέχρι την ανατολή του ηλίου. Και με την παρατεταμένη ξηρασία και την αποπνικτική ζέστη της Ισπανίας, το δροσερό καθαρό νερό ήταν υγρό ασήμι. Δυστυχώς, πολλά από τα κοινόχρηστα πηγάδια ήταν μολυσμένα με τα λείψανα των γειτόνων που σαπίζουν. Κάποιοι κατηγορήσαν τους Εβραίους ότι μόλυναν το νερό και άλλοι κατηγορήσαν τους Μουσουλμάνους. Ωστόσο, παραδόξως, με ένα τόσο αποκαλυπτικό γεγονός να πέφτει πάνω σε έναν πληθυσμό της Χριστιανοσύνης, μόνο μια χούφτα κατηγορήσε τον Διάβολο. Παρ' όλα αυτά, για τους ηλικιωμένους κατοίκους που ήταν πολύ αδύναμοι για να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και τολμούσαν να σκεφτούν έστω και μια γουλιά από τα πηγάδια, η επιλογή ήταν τόσο ξεκάθαρη όσο και το νερό που λαχταρούσαν - να ενδώσουν σε ασθένειες ή να απέχουν από την αφυδάτωση. Ακόμα κι έτσι, τόσο σε απόγνωση όσο

από το ποτήρι, προσευχήθηκαν βαθιά και ενώθηκαν με τους γείτονές τους στα άχυρα νεκροταφεία των πόλεων.

Αλλού, οι πόλεις και τα χωριά της Αγγλίας έγειραν δίπλα σε εκείνα της Ισπανίας. Ακόμα και με αυστηρούς λιμενικούς κανονισμούς, η επιδημία ήταν σαν κλέφτης τη νύχτα, κλέβοντας τον δρόμο της μέσα από υδάτινα ρεύματα και περνώντας κρυφά από τα λιμάνια του Λονδίνου και του Μπρίστολ. Μόλις προσάραξε, η επιδημία εξερράγη. Γιατροί, ιερείς και πολιτικοί πήδηξαν στους τάφους τους και σαν μια θάλασσα από πληγωμένα λέμινγκ, το μισό του πληθυσμού των πόλεων ακολούθησε το παράδειγμά τους. Το καλοκαίρι του 1349, η πανώλη έτρεξε βόρεια, σαρώνοντας την αγγλική ύπαιθρο, χαράζοντας το δρόμο της μέσα από τις πυκνοκατοικημένες πόλεις του Νόριτς και του Τσέστερ καθώς προχωρούσε προς το Γουέξφορντ της Ιρλανδίας. Μέχρι το δεύτερο μισό του έτους, ο Μαύρος Θάνατος μόλυνε όλες τις βορειότερες πόλεις της περιοχής, συμπεριλαμβανομένου του Εδιμβούργου της Σκωτίας. Με μαύροι δακτύλιοι γύρω από ροζ λεμφαδένες—με τσέπες γεμάτες με λεμφαδένες για να διώξουν την τερηδόνα, περισσότερο από το ένα τρίτο της Ευρώπης φτερνίστηκε και έπεσε νεκρή.

Ο χρόνος κυλούσε σαν τα μάτια ετοιμοθάνατου και οι μέρες ακολουθούσαν τον εαυτό τους σαν τις λαχανιασμένες ανάσες ενός βέβαιου θανάτου. Άνδρες και γυναίκες απέφευγαν τις πόλεις αναζητώντας τροφή. Αντ' αυτού, χτένιζαν εγκαταλελειμμένα χωράφια, κυνηγούσαν θηράματα σε ανέγγιχτα δάση και έψαχναν σε ορεινά ρυάκια, απεγνωσμένα στις προσπάθειές τους να συγκεντρώσουν αρκετά τρόφιμα για να επιβιώσουν τον χειμώνα. Οι οικογένειες κρύφτηκαν πίσω από πόρτες, τις οποίες σημάδεψαν με κόκκινο χρώμα απ' έξω, και τις ασφάλισαν μέσα με στοίβες από βαριές πέτρες· γεωργικά εργαλεία ακουμπισμένα σε παρακείμενους τοίχους ως έτοιμα όπλα. Και όταν τελικά έφτασε ο χειμώνας, πολλοί κάτοικοι της κεντρικής Γαλλίας ήταν υπερβολικά απασχολημένοι με τις πόρτες ως πιθανά σημεία εισόδου, δίνοντας ελάχιστη σημασία στη βεβαιότητα των οροφών τους.

Οι δαίμονες της Πύλης της Μονής δεν έφτασαν ποτέ στον προορισμό που είχε προγραμματίσει ο Καρδινάλιος Μπλάζι - τη γαλλική πόλη Καλαί και τον αγγλικό στρατό κατοχής της. Αντ' αυτού, παρασυρμένοι αποκλειστικά από το σκοτάδι της δαιμονικής κατοχής, αυτά τα ιπτάμενα χίμαιρα αγάλματα περιπλανήθηκαν στους βραδινούς γαλλικούς ουρανοί, εξαπλώνοντας προς τα έξω την εξίσου απλωμένη και φουσκαλιστή ομίχλη της, και τελικά φτάνοντας στις άκρες του χωριού Μουράτ, όπου έπεσαν μέσα από τις αχυρένιες στέγες ως ένα χτύπημα καταστροφής.

Η σοβαρότητα αυτού που συνέτριψε το χωριό Μουράτ μπορούσε να μετρηθεί και να εκτιμηθεί καλύτερα μόνο από μια μειοψηφία των υπηρετών του κάτω κόσμου· αυτούς τους μεγαλύτερους και πιο έμπειρους δαίμονες των ύπουλων βασιλείων του Τάρταρου, από τους οποίους υπηρετούσαν ως επιβλέποντες μέσα στο Παλάτι του Άδη. Πράγματι, τους επιτράπηκε τέτοια ελευθερία ώστε να επινοούν πολλές από τις πιο ακατονόμαστες αγωνίες της Κόλασης. Αυτοί οι δαίμονες που κατείχαν τα γκροτέσκα αγάλματα των νεκρών γκροτέσκα που ήταν τοποθετημένα σε καθεδρικούς ναούς ή

απλώς τα πνευματικά κατασκευάσματα των καταραμένων λεγεώνων του Λουσιφαήλ. Οι πέτρινες φηγούρες δεν καθοδηγούνταν από την προηγούμενη, σαρκική τους ύπαρξη. Θα μπορούσαν εύκολα να συγκριθούν με τίποτα περισσότερο από «ιπτάμενες πέτρες», κατοικημένες από πνεύματα δαιμόνων που έριχναν τις πονηρές ψυχές τους μέσα από την μερικώς παραβιασμένη πύλη Gatestone, με τον πραγματικό τους εαυτό ακόμα φυλακισμένο στην Κόλαση, καθώς μόνο δύο από τις τρεις Gatestones που αποτελούσαν τη Μεγάλη Σφραγίδα είχαν έκτοτε «ξεκλειδωθεί». Απλά, όσο η Gatestone της Μονής Cancellο παρέμενε κλειστή, όσο αποδυναμωμένη κι αν ήταν η Μεγάλη Σφραγίδα, εξακολουθούσε να εξυπηρετεί τον σκοπό της. Θεϊκό και προβλεπόμενο σκοπό· και αυτοί οι δαίμονες του κάτω κόσμου μπορούσαν να ενοχλούν τον κόσμο μόνο με την άσαρκη μορφή πνευμάτων κατοχής, φαντασμάτων, μπλε διαβόλων, ίνκουμπι, σουκούμπι και των ασεβών ομοίων. Και από όλους τους ίνκουμπι και τους σουκούμπι που ρίχτηκαν από τότε στην Κόλαση - και υπήρχαν πολλοί - η Λουσιφαήλ βασίλευε ως Βασίλισσα των Σούκουμπους, όντας η κύρια βασανίστρια και πνευματική πόρνη, ρίχνοντας την ομοιότητά της και τις ασεβείς επιθυμίες της στους κοιμισμένους και ανυπεράσπιστους Υιούς του Ανθρώπου, και αφήνοντας λεγεώνες από επικαλεσμένους απογόνους του Έλτζο και του Έλιοντ, από γήινη σάρκα και οστά, σκορπισμένους σε όλο τον κόσμο στο άσχημο ίχνος Της. Και είχε ελάχιστη μητρική επιθυμία να διασφαλίσει την ασφάλειά Του - αντ' αυτού, όπως ο Λάζαρος, να τους αφήνει να φροντίσουν τους δικούς Του, ή να θανατωθούμε από την αναπόφευκτη ανατολή του πρώτου φωτός.

Παρόλα αυτά, η Κόλαση δεν είχε χορτάσει. Στις περαστικές εποχές μιας ακόμη κολασμένης χρονιάς, η πανώλη κάλυπτε την Κεντρική Γαλλία σαν αιθέριο πέπλο. Και στις πιο σκοτεινές ώρες της διαρκούς της πορείας Η παρουσία της Μονής, η φουσκοθαλασσωμένη ομίχλη και οι περιπλανώμενες πέτρινες γκροτέσκες υποστήριζαν μια συνεχώς διευρυνόμενη έκταση μόλυνσης και καταστροφής. Στη συνέχεια, στα τέλη του 1350, συνέβη κάθε κάτοικος των χωριών Vic-sur-Cere και Saint-Flour να γίνει μάρτυρας των φρικαλεοτήτων δαιμόνων που θύμιζαν χίμαιρες και κατέκλυζαν τον νυχτερινό ουρανό σαν ένα κάλυμμα από κοράκια. Οι χωρικοί ούρλιαζαν και σκορπίζονταν. Ωστόσο, διαρκείς εκφράσεις τρόμου, που θα περίμενε κανείς να διατηρηθούν στα λείψανα τουλάχιστον ενός θύματος, απουσίαζαν αισθητά από κάθε νεκρό κάτοικο - κανένας δεν είχε κεφάλι - ούτε ένα κρανίο δεν ήταν αποξενωμένο από τα άλλα διάσπαρτα λείψανα. Και αυτοί οι μαζικοί ακρωτηριασμοί έμειναν σε μεγάλο βαθμό ανείπωτοι, αν όχι λόγω έλλειψης ζωντανής αφήγησης, τότε λόγω της κοινοτικής αδιαφορίας για τον θάνατο. Άλλωστε, κάθε πόλη, κωμόπολη και χωριό κατέρρευε με τον δικό του τρόπο και η δυσσομία τους κατάντη του ανέμου απλώς προειδοποιούσε έναν μετανάστη επιζώντα της πανώλης να επιλέξει ένα μονοπάτι λιγότερο ταξιδεμένο - για να αποφύγει όλες τις πηγές

δυσάρεστες οσμές.

Παρ' όλα αυτά, σάρκα και ρούχα συνέχιζαν να πέφτουν από τα λευκασμένα κόκαλα, σηματοδοτώντας τις μέρες που περνούσαν από ένα από τα πιο έξυπνα σχέδια της Κόλασης. Η Μεγάλη Πανώλη, η οποία ξεκίνησε με ένα μόνο πουλί - ένα μοναδικό κινέζικο περιστέρι που είχε αναστηθεί από τον διάβολο - είχε καταφέρει να καταστρέψει ένα μεγαλύτερο μέρος της Ανθρωπότητας. Απότομα, όπως ερχόταν, πέρασε σαν στάχτη που καθιζάνει σε έναν ετοιμοθάνατο άνεμο. Σαν ένα υπερβολικά κουνημένο σπαθί ή ένα άγριο ξόρκι του κακού, η πλατιά λωρίδα θανάτου της πανώλης διέσχισε κάθε φλέβα της Ευρώπης πριν κάνει κύκλους πίσω στην καρδιά της.

Κίνα. Και όταν όλα τα νομίσματα μαζεύτηκαν από τα μάτια των νεκρών - όταν οι τελευταίες κυματισμοί του ποταμού Στυγός σταμάτησαν, η πανώλη είχε μετατρέψει σε χώμα είκοσι τέσσερα εκατομμύρια Ευρωπαίους άνδρες, γυναίκες και παιδιά. Στην Κίνα, τριάντα πέντε εκατομμύρια ψυχές εξαφανίστηκαν. Αμέτρητα εκατομμύρια στις ινδικές και αφρικανικές εκτάσεις εξαφανίστηκαν. Όλοι τους έπεσαν θύματα της Συγκομιδής Μαύρων Μήλων του Λουκιφαήλ . Ωστόσο, καθώς οι ξηροί αριθμοί δεν ωθούν πάντα το μυαλό να συγκρίνει τέτοιες θνητές και ιστορικές αναλογίες τόσο επαρκώς όσο μια σωστά εφαρμοσμένη προοπτική—αν όλοι οι Ευρωπαίοι νεκροί είχαν στοιβαχθεί ο ένας πάνω στον άλλον σε έναν κοινό τάφο, το βάθος του οικοπέδου θα είχε ξεπεράσει τα τριάντα έξι εκατό μίλια. Ακόμα περισσότερο, αν όλοι οι νεκροί της Κίνας μοιράζονταν τον ίδιο τάφο, το βάθος του θα είχε βυθιστεί σχεδόν πέντε χιλιάδες τριακόσια μίλια στον φλοιό της γης.

Για την Ανθρωπότητα, η Μεγάλη Πανούκλα ήταν βαθύτερη από ένα λάκκο δύο μέτρων - βαθύτερη από τον απύθμενο φόβο - και βυθίστηκε μέχρι την Κόλαση, από όπου αρχικά επινοήθηκε. Και με όλα τα θύματα που καταγράφηκαν, ο μισός γνωστός κόσμος ανατράπηκε και πέθανε όταν ένας Ταοϊστής αρχιερέας και το αιχμάλωτο Γκροτέσκο του Ναού του Ιπτάμενου Δράκου, των Τριών Μεγάλων Φαραγγιών στην Κεντρική Κίνα, τόλμησαν να ανοίξουν την πρώτη από τις τρεις σφραγίδες της Μεγάλης Άβυσσου. Όλα αυτά συνέβησαν στις πιο σκοτεινές σελίδες της Ιστορίας, όπως πάντα συμβαίνουν τα δυστυχή πράγματα.

[Τέλος Κεφαλαίου 12]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε

δ αποκλειστικά σε αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~